

Τιμῶνται Λεπτῶν 10

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Τιμῶνται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΑΚΗ) 9 Ἰανουαρίου 1894.

ΕΤΟΣ Β' — ΑΡΙΘ. 5

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
αἰς ἐπαρχίας..... " 8.50
Ἐν τῷ Ἑξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α' Γ' ΔΑ, διήγημα Felice Venosta — Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ,
μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΘΑΟΣ ΠΡΟΑΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοστίμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ.Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

ΤΩΝ

ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ

Ἐληξεν ἤδη τὸ Θ' ἔτος τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων. Κατὰ τὸ δέκατον ἔτος ἡ δι' εἰσπρακτῶν εἰσπραξίς καταργεῖται ἐν Ἀθήναις, ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἑξωτερικῷ, πρὸς εὐκοῦναν δὲ τῶν κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν, δεχόμεθα ΕΞΑΜΗΝΟΥΣ συνδρομάς.
"Οθεν, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξακολουθήωσιν ὡς συνδρομηταὶ καὶ κατὰ τὸ δέκατον ἔτος, παρακαλοῦνται θερμῶς, ὅπως ἀποστείλωσιν τὴν ἐξάμηνον συνδρομὴν τῶν ἐπιθυμῶν: «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἐν Ἀθήναις», διότι, ἐν ἐναντία περιπτώσει, νὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ ἀκόψωμεν, μετὰ λύπης μας, εἰς πᾶν τὰς ἀνεξαιρέτως τὴν ἀποστολῆν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

Ἡ Διεύθυνσις.

Α Ϊ Δ Α

Διήγημα FELICE VENOSTA

[Συνέχεια]

ζ'

Οἱ Αἰθίοπες ἀπεστάλησαν ἐλεύθεροι εἰς τὴν πατρίδα τῶν τὴν αὐτὴν τῆς θριαμβευτικῆς εἰσόδου ἡμέραν, μετὰ τὰς ἐν τῷ ναφ τοῦ Ἰσιδος ἱεροτελεστίας.
Εἰς τὰς Θήβας ἔμενε μόνον ὁ Ἀμόν-Ἀσσάρ μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀιδᾶς ὡς δμοιοι. Ὁ Ἀμόν-Ἀσσάρ ἐποποθετήθη ἐν τῷ τῶν βασιλικῶν ἀνακτόρων, ἀσθηρῶς ἐπιτηρούμενος.

Ὀλίγοι εἶχον παρέλθει ἡμέραι ἀπὸ τῆς τῶν αἰγυπτιακῶν φαλάγγων ἐπιστροφῆς καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῷ Ραδαμῆς γενομένης προσφοράς τῆς χειρὸς τῆς Ἀμνερίδος. Ἡ Ἀιδᾶ εὐρίσκειτο παρὰ τῷ πατρὶ. Ὁ γέρον τῆς Αἰθιοπίας βασιλεὺς ἦν σκεπτικὸς. Μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ ἐγένετο παρατεταμένος διάλογος λίαν ζωηρός. Ἡ Ἀιδᾶ ἔμαθε τὴν θλιβεράν ἀγγελίαν τοῦ θανάτου τῆς μητρὸς, προελθόντος ἐκ τῆς λύπης τοῦ ἀποχωρισμοῦ τῆς.

—Κόρη μου, ἔλεγεν ὁ Ἀμόν-Ἀσσάρ μετὰ βραχείαν σιωπῆν, λάβε θάρρος, θὰ ἐπανεέλθωσι, καὶ δὲν εἶναι μακράν, αἱ εὐτυχεῖς ἡμέραι τῆς φιλτάτης ἡμῶν πατρίδος. Ἐγγίζει ἡ ἐλπιδοπαρόχος ἡμέρα, καθ' ἣν θὰ ἐκδικηθῶμεν. Καὶ τὴν ἡμέραν ταύτην τῆς ἀγαλλιάσεως διὰ τὰς αἰθιοπικὰς καρδίας θὰ τὴν ἐπισπέυσης σύ.

—Ἐγώ, πάτερ μου;
—Ναί. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐνταῦθα δικμονῆς μου τὰ πάντα ἀνεκάλυφα. Ἀγαπᾶς τὸν Ραδαμῆς καὶ ἀνταγαπᾶσαι ὑπ' αὐτοῦ.

—Πάτερ, τί λέγετε; σεῖς εἴσθε ἡ μόνη τοῦ βίου μου σκέψις...

—Μάτην θ' ἀρνηθῆς τὸν ἔρωτα πρὸς τὸν νέον Αἰγύπτιον ἄλλ' ὁ ἔρωσ σου οὗτος καταδιώκεται. Τὴν θυγατέρα τῶν Φαρκῶ θεωρεῖ ἰσχυράν ἀντεράστριαν, καὶ ἐκ τῆς ὀλεθρίου ἐκείνης πρὸς ἡμᾶς γενεᾶς ὀφείλει νὰ τρέμῃς.

—Καὶ εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ἀνέκραξεν ἡ Ἀιδᾶ στεναζούσα. Ἐγώ, ἡ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Ἀμόν-Ἀσσάρ αἰχμάλωτός της!

—Ἄν θέλῃς, δύνασαι νὰ καταβάλλῃς τὴν ὑπερήφανον ἀντεράστριάν σου. Πατρίδα, θρόνον, ἔρωτα, τὰ πάντα θ' ἀνακτήσῃς, θὰ ἐπανεῖδῃς τὰς βλασφημώδεις ἐξοχὰς τῆς Αἰθιοπίας, τοὺς ἀειθαλεῖς λειμῶνας καὶ

τοὺς χρυστεύκτους τῶν θεῶν μας ναοὺς...

—Ὡ ἀνεκλάλητος χαρὰ! νὰ ἐπανεῖδῃς τὴν πατρίδα μου!... ἄλλ' ἐκεῖνος, πάτερ;...

—Ὡς σύζυγος θὰ διανύσης ἐκεῖ πανευδαίμονα βίον μετὰ τοῦ προσφιλοῦς Ραδαμῆς καὶ δὲν θὰ λείψωσιν ἡμέραι ἀπείρων ἐκστάσεων διὰ δύο λατρευόμενας καρδίας.

—Ὡ! θεοί! μίαν ἡμέραν, μίαν καὶ μόνην ἡδείας γοητείας, μίαν ὥραν τοῦλάχιστον, ἄς ἴδω καὶ ἄς ἀποθάνω! θὰ δεχθῶ εὐχαρίστως τὸν θάνατον.

—Σκέφθητι ὅτι ὁ ἀπηνῆς Αἰγύπτιος ἐμόλυνε τοὺς οἴκους καὶ τοὺς ναοὺς μας, ἀνήρπασε τὰς θυγατέρας μας, τὰς ὁποίας ἀφήρπασεν ἐκ τῆς ἀγκάλῃς τοῦ ἔρωτος, τὰς μητέρας, τὰς ὁποίας ἐστέρησε τῶν προσφιλῶν αὐτῶν, τοὺς σεβαστοὺς γέροντας καὶ τὰ ἄθωα βρέφη!...

—Ἐνθυμοῦμαι καλῶς τὰς ἀπαισίας ἐκείνας ἡμέρας τοῦ πένθους, κατεσπάραξαν αὐταὶ τὴν καρδίαν μου! Ἄλλ' ἄς ἐλπίσωμεν εἰς τοὺς θεοὺς: αὐτοὶ θέλουσιν μᾶς ἀποδώσει τὰς ἀταράχους ἡμέρας, τὰς ὁποίας διὰ δακρύων καὶ παρακλήσεων τοῖς αἰτοῦμεν.

—Μάθε, Ἀιδᾶ, ὅτι ὁ λαός μας, ὡς εἰς καὶ μόνος τρέχει εἰς τὰ ὄπλα. Τὰ πάντα ἤδη ἠτοιμάσθησαν διὰ τὴν ἐλευθερίαν, ἡ ἡμέρα τῆς νίκης δὲν εἶναι μακράν. Ὑπολείπεται μόνον νὰ μάθωμεν τὴν πορείαν τὴν ὁποίαν θὰ χαράξῃ ὁ αἰγυπτιακὸς στρατός.

—Καὶ τίς δύναται νὰ τὴν ἀποκαλύψῃ;

—Σὺ ἡ ἴδια, Ἀιδᾶ.

—Ἐγώ! Ἀλλὰ πῶς;

—Ὁ Ραδαμῆς σὲ ἀγαπᾷ... αὐτὸς ὀδηγεῖ τοὺς αἰγυπτίους... ὅταν τὸν ἴδῃς καὶ σήμερον ἴσως... μὲ ἐννοεῖς;... μίαν μόνην λέξιν...

—Ὅ, τι μὲ συμβουλευετέ πάτερ μου, εἶναι φρικῶδες!... δὲν θὰ προδῶσω ποτὲ ἐκεῖνον, ὅστις παρεδόθη εἰς ἐμὲ πλήρης πίστεως καὶ ἔρωτος.

— Δυστροπεῖς ;
— Ἄδύνατον !
— Ἄφες λοιπὸν τὰ αἰγυπτιακὰ στρατεύματα νὰ καταδαφίζωσι τὰς αἰθιοπικὰς πόλεις, νὰ σπείρωσι πανταχοῦ τὸν τρόμον, ἡ βία καὶ ὁ θάνατος ἅς χαραττωσι τὴν ὁδὸν τῶν...

— Σιώπα, πάτερ μου!
— Δὲν εἶσαι πλέον θυγάτηρ μου !
— Εὐσπλαγχνίαν, μὴ σπαράττης τὴν καρδίαν μου !

— Δὲν βλέπεις ὅτι ἐπὶ τοῦ ἰδάφους μας σταγόνα πρὸς σταγόνα ρεεῖ τὸ αἷμα, ὅτι ἀπὸ τὰς φλόγας τῶν πυρπολήσεων ὠρθοῦνται ἀπειλητικὰ τὰ φαντάσματα τῶν θυμάτων καὶ σοὶ φωνάζουσιν: « ἡ πατρίς ἕνεκα σοῦ ἀπόλλυται, ἐνῶ ἡδύνασο νὰ τὴν σώσῃς ».

— Εὐσπλαγχνίαν, πάτερ μου, δὲν δύναμαι νὰ ἀνθέξω !

— Μεταξὺ τῶν φαντασμάτων, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἄμὸν-Ἀσσάρ θὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιόν σου τρομερὰ σκιά, ἣτις ἐκτείνουσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου τὰς ἀσάρκους χεῖράς της θὰ σὲ καταρᾶται. Γνωρίζεις ποία θὰ ἦναι ἡ σκιά ἐκείνη ; ... ἡ μήτηρ σου...

Ἡ δυστυχὴς Ἀιδᾶ δὲν ἠδυνήθη νὰ προσφέρῃ λέξιν ἐγνουπέτησε πρὸ τοῦ πατρός, καὶ περιπτυσσομένη τὰ γόνατά του, οἰονεῖ ὑπὸ φόβου καταληφθεῖσα ἀδιακόπως ἐθρήνηει, καὶ ἐν λυγμοῖς προέφερε τὸ ὄνομα ἐκείνου καὶ τὸ τῆς μητρὸς της.

— Εἶσαι ἀναξία νὰ προσφέρῃς τὸ ὄνομα τῆς ἀγίας ἐκείνης γυναίκας ! ... δὲν εἶσαι πλέον ἡ θυγάτηρ μας ; εἶσαι ἀχρεῖα δούλη τῶν Φαραῶν...

— Δὲν εἶμαι δούλη τῶν, ὄχι, πάτερ μου ! μὴ με καταρᾶσαι, εἶμαι πάντοτε ἡ θυγάτηρ σου. Ἄλλὰ πῶς θὰ δυνηθῶ ποτὲ νὰ προδώσω τὸν Ραδαμέες, εἶναι τόσο ἀγαθός, τόσο ἀξιαγάπητος ! ὄχι, πάτερ, μὴ με θέτετε εἰς σκληρὰν δοκιμασίαν... Ἐὰν ὡς λέγετε ἴδω τὸν Ραδαμέες, ἀνοίξατέ του σεῖς τὴν ψυχὴν ἐρωτήσατέ τον, δὲν θὰ σᾶς προδώσῃ ; εἶμαι βεβαία, θὰ σεβασθῇ πάντοτε τὸν ἄνθρωπον, ὅστις μοὶ ἔδωκε τὴν ζωὴν.

— Νὰ ὁμιλήσω μὲ τὸν Ραδαμέες, νὰ ταπεινωθῶ ἐπὶ τοσοῦτον ; Ὁ βασιλεὺς τῆς αἰθιοπίας δὲν θὰ φανῇ ποτὲ ἄναξος ἐνώπιον τοῦ νικητοῦ ! ... σὺ μόνη ἡδύνασο ν' ἀποκαλύψῃς τὸ μυστικόν, τὸ ὅποιον ὤφειλε νὰ φέρῃ τὴν νίκην εἰς τοὺς ἀδελφούς σου, ἔνθα ὁ ἔρωσ τῆς πατρίδος, ὑπερτερῶν πᾶν ἄλλο αἰσθημα, θὰ σοὶ εἰδείκνυε καταδιωκόμενον λαὸν ζητοῦντα ἱκετευτικῶς τὸ σημεῖον τῆς ἀναγεννήσεως.

— Πατρίς ! ἔρωσ ! θεῖαι καὶ ἰσχυραὶ λέξεις εὐρισκόμεναι ἐν διαπάλῃ ἐντὸς τῆς δυστυχοῦς καρδίας μου ; καὶ μὴ δυνάμεναι νὰ υπερτερήσωσιν ἡ μία τὴν ἄλλην... Θεοί ! ρίψατε εὐνοϊκὰ βλέμματα εἰς τὸ δυστυχὲς τοῦτο πλάσμα, πολὺ ὑποφέρει, μὴ δυνάμενον ν' ἀντιῆξῃ περισσότερον εἰς τὴν σκληρὰν ἀγωνίαν. Σοῦ ζητῶ τὸν θάνατον καὶ τὸν περιμένω ὡς ὁ ἀποπλανηθεὶς εἰς τὰς ἀπεράντους ἐρήμους.

— Ζωὴν καὶ εὐδαιμονίαν θ' ἀποκτήσῃς ἀντὶ μιᾶς καὶ μόνης λέξεως !

— Μὲ τὸ ἀντίτιμον τῆς προδοσίας δὲν θὰ

τὴν ἀφαρπάσω ποτὲ ἀπὸ τὰ χεῖλη του !

— Φύγε, μακρὰν μου, κατηραμένη κόρη ! δὲν θὰ ἴδῃς ποτὲ πλέον τὸ μεϊδιάμα μου, δὲν θὰ λάβῃς πλέον τὸ πατρικὸν φίλημα, τὸ καταπραῦνον τοὺς πόνους... Σοὶ μένει εἰσέτι καιρὸς νὰ σκεφθῇς, ἐνθυμοῦ, ἂν θέλῃς, ὅτι σοὶ ὠμίλησα ἐν ὀνόματι τῆς πατρίδος !

Ὁ Ἄμὸν-Ἀσσάρ μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ἀπῆλθεν.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἄνθρωπός τις κεκαλυμμένος δι' εὐρέως μανδύου ἐνεφανίσθη εἰς τὴν ἐξοδὸν, ἐψιθύρισε λέξεις τινάς, εἰς πρόσωπον παρ' αὐτῷ ἰστάμενον, καὶ ἀνεχώρησε χωρὶς οὔτε ἡ Ἀιδᾶ οὔτε ὁ Ἄμὸν-Ἀσσάρ νὰ τὸν ἐννοήσωσι.

Ἡ αἰχμαλώτος αἰθιοπὶς ἔμενε γονυκλινῆς ὡς εἰ δεσμένη. Ἐν ἡ στάσει εὐρίσκατο, ἡ σμίλη τοῦ ἀθανάτου Φειδίου, θ' ἀπινδαλμάτιζε θαυμασίως πίστειως πρὸς τοὺς θεοὺς ἄγαλμα. Ἡ Ἀιδᾶ δὲν ὠμίλει, στεναγμοὺς μόνον ἐκ τοῦ στήθους της ἐξήρχετο, ἐκ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν της ἔρρεον ἄφθονα δάκρυα. Οὐχὶ τόσο οἱ λόγοι τοῦ πατρός ὅσον ἡ ἰδέα ὅτι θὰ κατηρᾶτο αὐτὴν ἡ μήτηρ κατεσπάραττε τὴν καρδίαν της. Ἐστρέφετο πρὸς στιγμὴν πρὸς τὴν σκιά τῆς μητρὸς καὶ τῆ ὠμίλει, τῆ ἐφάνη δὲ τέλος ὅτι ἀνέλαβε τὴν ἡρεμίαν της.

Εἶναι ἐπάναγκες νὰ εἴπωμεν ὅτι οἱ αἰθιοπεὶς ὡς καὶ οἱ αἰγύπτιοι ἐπίστευον εἰς τὰ πνεύματα, ἅτινα ἦσαν τὰ σπουδαιότερα καὶ κοινότερα ἀντικείμενα τῶν συνδιαλέξεων τῶν. Ἐπίστευον ὅτι, οἱ συγγενεῖς, φίλοι καὶ σύζυγοι, οἵτινες ὑπῆρξαν πρὸς αὐτοὺς προσφιλεῖς καὶ ὦν μετὰ θάνατον διετήρουν τὰ ὄστα, οὐδόπως καὶ καθ' ὀλοκληρίαν ἀπόλλυνται.

Ἐσκέπτοντο ὅτι τὸ πνεῦμα, ὅπερ ἐνεψύχου τὸ πνεῦμά των ἐξακολουθεῖ νὰ κατοικῇ τοὺς ἰδίους τόπους, νὰ διατηρῇ τοὺς αὐτὰς ἐξεις, νὰ συνδιαλέγηται μὲ τοὺς ἐπιζῶντας.

Διαρκούντος τοῦ ὕπνου καὶ ἀπαλασσομένοι ἐν ὀρισμένῳ χρόνῳ ἐκ τοῦ ἐνειλίσηματος καὶ τοῦ σχήματος, εἰς ὃ ἡ φύσις τὸ περιέστειλλε, προϊστάται εἰς ἀπάσας τὰς ἀνθρωπίνους πράξεις, ἐπαγρυπνῶν εἰς τὰ σχέδια τῶν θνητῶν καὶ ἐμπνέων αὐτοὺς.

σιν.

Ὅταν ὁ αἰγύπτιος, μελαγχολικὸς καὶ ἀναίσθητος διὰ τὴν ἀπώλειαν συγγενοῦς ἢ φίλου, μετὰ τοὺς παλμούς τῆς πρώτης λύπης, λέγει καθ' ἑαυτόν, οἰονεῖ παραμυθούμενος :

— Ὁ φίλος μου, ὁ συγγενής μου, δὲν εἶναι μακρὰν μου ; ἐκ τοῦ ὕψους τῶν ἀστερισμῶν τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἔχει ἐπ' ἐμοῦ προσηλωμένον τὸ βλέμμα ; ἔσεται ἀείποτε ὁ φύλαξ καὶ ὁ πιστὸς ὁδηγός μου.

Ὁ ἐραστὴς καὶ ὁ σύζυγος παραδίδεται ἐξ ἴσου εἰς τὰς ἡδυτέρας ὄνειροπολήσεις. Ὅταν περὶ τὸ λυκαυγὲς ὁ ἀστὴρ τῆς Ἀφροδίτης ἐμφανίζεται ἐν τῷ στερεώματι :

— Ἰδοῦ, λέγουν, ἐκείνη, ἡν ἀγαπῶ, παρακολουθεῖ τὸν ἥλιον ; βραδύτερον θὰ γίνῃ ὁροφυρός του ἄγρυπνεῖ ἐπ' ἐμοῦ, ἔρχεται καθ' ἐκάστην νὰ μοὶ προσέπη τὴν καλὴν ἡμέραν καὶ τὴν γαλήνιον καὶ ἀτάραχον νύκτα ».

Ἡ Ἀιδᾶ ἐγείρεται, ἐξέρχεται εἰς τὸν

ἐξώστην, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τοσάκις εἶδε τὸν Ραδαμέες, ἵνα ἐρωτήσῃ τὸν προσφιλεῖ αὐτῆς ἀστὴρα περὶ τῆς εἰμαρμένης της. Ἐκάθητο στήριχθεῖσα ἐπὶ τῆς προβολῆς καὶ νοερῶς ἐθαύμαζε τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς φύσεως. Ἐν μὲν τῷ οὐρανῷ προσηλοῦτο εἰς τὴν μητρὸν τῆρα, ἐπὶ δὲ τῆς γῆς ἀνεβλάστανον κατ' ἐν αὐτῆς προδοσίαι καὶ δυστυχήματα. Ἐχαιρῶς στιγμὴν εὐδαιμονίας λησμονήσασα πᾶν ὅ, αὐτῆ συνέβη καὶ ἡδύνατο νὰ τῆ συμβῇ. Τὸ πνεῦμα τῆς μητρὸς ἤθελεν ἴσως νὰ τῆ προσφέρῃ ὀλίγην εἰρήνην, καθότι ἠννοεῖ ὅτι δὲν ἔπαυσαν εἰσέτι τὰ βάσανά της.

[Ἐπετα συνέχεια].

I. Σ. Μ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΥ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Μικτὸν αἷμα.

[Συνέχεια]

Χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν, ὄθησε τὴν τράπεζαν, ἣτις παρενέβαινε μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ πρίγκηπος καὶ ἐτίθη εἰς ἄμυναν.

Ἦτο τῶντι παράδοξος ἡ πάλῃ αὐτῆ, συγκροτουμένη ἐν στενῷ τοιοῦτῳ χώρῳ, πλῆρει ἐπίπλων. Ἀλλὰ σιωπηλοὶ καὶ ἐκ συμφώνου ἀμφότεροι παρεμέριζον εἰς τὰ πλάγια αὐτῶν πᾶν ὅ,τι ἡδύνατο νὰ στενοχωρήσῃ τὰς κινήσεις των.

Ὄμιλουν χαμηλοφώνως. Τὸ αἰφνιδίως γεννηθὲν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν μῖσος, τοὺς ἐφεροῦν νὰ φοβῶνται μῆτοι φθάσῃ τις καὶ τοὺς παρεμποδίση.

Ὁ πρίγκηψ ἔθεωρεῖτο εἰς τῶν διασημοτέρων ξιφομάχων καὶ ἐστηρίζετο ἐπὶ τῇ δεξιότητι αὐτοῦ.

Ὁ Ἀνδρέας ἦτο εὐρωστότερος καὶ ἐὰν ἤθελε ἡδύνατο νὰ τὸν συντρίψῃ πρὶν προφθάσῃ νὰ λάβῃ εἰς χεῖρας τὸ ξίφος. Ἀλλὰ οὐδὲν ἤθελε νὰ καταχρασθῇ τῆς ὑπεροχῆς ταύτης.

Ἦδη ὁ πρίγκηψ ἦτο εἰς καλλιτέραν αὐτοῦ θέσιν.

Αὐτὸς προσέβαλε πρῶτος.

Μετὰ τὰς πρώτας προσβολάς, ὠρμηθεὶς ἐπὶ τοῦ γραμματέως καὶ κατέφερε κτύπημα δυνάμενον νὰ διατρυπήσῃ τείχος.

Εὐτυχῶς ὁ Ἀνδρέας ὑπερησπίσθη ἐγκαίρως καὶ τὸ ξίφος ὠλισθεῖσαν ἐπὶ τοῦ δεξιῶ βραχίονός του, κατέπεσε χωρὶς νὰ τὸν ἐγγίση.

Ἐπανειλημμένως ὁ πρίγκηψ, ὃν ὁ θυμὸς ἐτύφλω, προσέβαλλεν εἰς μάτην τὸν γραμματέα του, χωρὶς τὸ ξίφος νὰ δύναται νὰ τὸν βλάψῃ, διότι κύριος ἑαυτοῦ καὶ ψυχραίματος οὗτος, ἀπέκρουεν ἐγκαίρως τὸ κτύπημα.

Τὸ νορμανδικὸν αἷμα τῶν λα Βιλλωδαί ψυχρὸν καὶ ἔμφρον τὸν διέσωζεν.

Ἐντὸς μικροῦ ὁ Ἀνδρέας, ὅστις ἐχειρίζετο τὸ ξίφος διὰ χειρὸς σιδηρᾶς καὶ ἀκαταβλήτου, παρετήρησεν ὅτι ὁ πρίγκηψ καθίστατο εὐερέθιστος, αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἔτρεμον καὶ ἠσθμαινεν ἐπιπόνως.

— Θέλετε νὰ σταθῶμεν ὀλίγον, ὅπως ἀναπαυθῆτε; ἠρώτησεν ὁ Ἀνδρέας φιλοφρονῶς τὸν πρίγκηπα.

Ἀντὶ ἀπαντήσεως οὗτος τῷ κατέφερε πρὸς βίαιον κτύπημα, ὥστε μόλις ἔλαβε τὸν καιρὸν νὰ ριφθῆ πλαγίως καὶ νὰ προαινεῖν τὸ ξίφος. Ἐνῶ ταυτοχρόνως ὁ μαυρίκιος, περιπλεχθεὶς ἐν τῷ τάπητι, ἐρρίφθη μόνος ἐπ' αὐτοῦ.

Οἱ βραχίονές του ἐξετάθησαν τότε καὶ πῆρε πρηνῆς πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ γραμματικῶς του, ὅστις ἐγένετο πελιδνότερος τοῦ πληρωθέντος.

Ὁ θαλαμηπόλος ὤρμησε ν' ἀνεγείρη τὸν κύριόν του.

— Ἐξυπνήσατε τοὺς ἀνθρώπους, ἐκραύησεν ὁ Ἀνδρέας καὶ τρέξατε διὰ τὸν ἰατρόν!

Ὁ πρίγκηψ ἔκαμε νεῦμά τι διὰ τῆς γειρῶς.

— Σεῖς μακρυνθῆτε, εἶπεν, εἶναι ἰδική μου δουλειά, ἐγὼ ἔπταισα. Φύγετε.

Ἦτο γενναϊότης ἐκ μέρους του.

Ὁ Μαυρίκιος διέσωζεν ἐτι αἰσθήματα ὑνεγείας.

Ἐν τούτοις ἡ χορεύτρια εἶχεν ἀναλάβει τὰς αἰσθήσεις καὶ ὅταν ἐφάνη εἰς τὴν θύραν, ὁ πρίγκηψ ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ πρὸς αὐτήν:

— Συγχώρησόν με!

Καὶ ἔπεσεν ἀναισθητός.

Ὁ Ἀνδρέας ἠρνεῖτο νὰ φύγη, ἀλλ' ὁ θαλαμηπόλος, ὅστις τὸν ἐγνώριζε καὶ τὸν ἐτίμα, τὸν παρεκίνησε νὰ μακρυνθῆ τοῦ μεγάρου.

— Ὑπάγετε, τῷ εἶπε, μένων οὐδὲν ὠφελεῖτε καὶ ἐκτίθεσθε εἰς ἐνοχλήσεις· φέρετε μὲθ' ὑμῶν καὶ τὴν νέαν ταύτην κόρην· ἐγὼ οὐδὲν θὰ εἶπω ὁ ἰατρός κατοικεῖ ἐδῶ πλησίον καὶ μετὰ δύο λεπτά θὰ εἶναι ἐδῶ· ἀπῆλθὲ νὰ μὴ εἶναι τι σπουδαῖον.

Ὁ Ἀνδρέας ἐδίσταζεν. Ἀλλ' ἡ Ροζίτα ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλόν του.

— Ἄς φύγωμεν, τῷ εἶπεν, ἅς μακρυνώμεν τὸ ταχύτερον τοῦ μεγάρου τούτου.

Ἐκεῖνος ὑπεχώρησεν εἰς τὰς ἰκεσίας τῆς. Ἐβάδιζον ἀμφοτέρω διὰ τῶν ἐρήμων δ' ὄντων. Λεπτὴ καὶ διαπεραστικὴ βροχὴ ἐπέπτα τὸ πρόσωπον αὐτῶν.

Καὶ ποῦ διηυθύνοντο;

Ἦτο ἤδη ἡ δευτέρα τῆς πρωῆς ὥρα.

Ἡ Ροζίτα ἠσθάνετο φρίκην πρὸς τὸ μέλλον αὐτῆς καὶ τὴν θεοβλαβῆ Ἰουλιανήν, ἣν δὲν ἐπεθύμει νὰ ἐπανίδῃ.

Ἐν τούτοις δὲν ἠδύνατο νὰ μείνωσιν εἰς ὑπαιθρον.

Ἡ Ροζίτα ἀνελογίζετο τοὺς Σερβίαν.

Ὁ δὲ Ἀνδρέας ἐσκέπτετο νὰ καταλύσῃ

ἄθρην εἰς τὴν μητέρα του ἢ εἰς τὸ κοῖτον τοῦ ἀδελφοῦ του Θωμᾶ, ἀλλ' ὠφείλον περιμεῖνωσι τὴν ἡμέραν.

Βεβαίως ἡ συνείδησίς του ἦτο ἡσυχος, ὅτι εἰς τὴν ἄτακτον ταύτην μονομαχίαν πρίγκηψ τὸν ὤθησεν. Ἀλλ' ἐν τούτοις ἡ φρόνησις ὑπεγόρευε νὰ μακρυνθῆ πρὸς καιρὸν. Ἀλλὰ ν' ἀναχωρήσῃ μόνος καὶ ν' ἀφίση τὴν Ροζίταν, τῷ ἐφάνετο ἀδύνατον.

Αἴφνης σκέψις τις ἐπῆλθεν εἰς τὴν νεανίδα.

Ἐνεθυμήθη τὴν τόσῳ καλὴν πρὸς αὐτὴν φαινομένην κυρίαν, ἣτις τοσάκις τὴν εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας.

Δὲν ἔπρεπε νὰ μακρυνθῆ τῶν Πικρισίων, χωρὶς νὰ τὴν ἐπανίδῃ. Ἐσκέπτετο δὲ ἐν μεγίστῃ ταραχῇ πνεύματος ὅτι μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ μεγάρου ὁ Ἐλύ, ἡς αὐτὴ ἦτο ἡ ἀφορμὴ, ὁ Ἀνδρέας ἔπρεπε νὰ φύγῃ, ἀλλ' οὐδέποτε ἤθελε συγκατατεθῆ νὰ τὸν ἀφίση μόνον.

— Πρέπει νὰ φύγῃ, τῷ εἶπεν ἀποφασιστικῶς.

— Καὶ νὰ ὑπάγω ποῦ;

— Τί σημαίνει τὸ μέρος· εἰς τὸ ἄκρον τῆς γῆς, ἐὰν παραστῆ ἀνάγκη.

Οὐδὲν ἄλλο ἐσκέπτετο πλέον, παρὰ τὸν κίνδυνον τοῦ ἐραστοῦ, ὃν ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει συρόμενον εἰς τὰς φυλακάς.

Οὔτε τὸ θέατρον, οὔτε ὁ μέλλων νὰ εὐρεθῆ πατήρ, οὔτε αἱ ὑποσχέσεις τῆς Μαρίας ὑφίσταντο πλέον· τὰ πάντα ὑπεχώρουν πρὸ τοῦ κινδύνου, ὃν ὁ Ἀνδρέας διέτρεχε· αὐτὸς πρῶτον ἔπρεπε νὰ σωθῆ.

Σύρουσα δὲ αὐτὸν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Πάρκ Μονσώ:

— Ἐλθετε, τῷ εἶπε.

Τὴν τρίτην πρωΐνῃν ὥραν ἀφίχθησαν πρὸ τῆς θύρας τοῦ μεγάρου τῆς κρεοῦ.

Ἡ πρόσφισ τῶν μεγάρου ἦτο σκοτεινὴ. Δύο σωλῆνες ἀερίοφωτος, ἐντὸς ὀρειχαλκίων λυχνιῶν ἐφωτίζον τὴν αὐλήν. Τὸ θυρωρῶν ἐφωτίζετο ὑπὸ λυχνιακού. Ἡ Ροζίτα ἐκρούσε τὸν κώδωνα ἀποφασιστικῶς.

— Ἐδῶ εἶναι ἡ σωτηρία! εἶπεν.

ΛΕ'

Ὁ καθαρὸς ἤχος τοῦ κώδωνος ἀντήχησεν ἐν τῇ σιωπῇ τῆς ὁδοῦ.

— Τί κάμνεις; ἠρώτησεν ὁ Ἀνδρέας.

— Ἄφες με, εἶπεν αὐτῇ. Ἐδῶ θὰ εὐρωμέν ἄστυλον.

Ὁ θυρωρὸς δὲν ἤργισεν νὰ φανῆ ἀλλ' ἡ φυσιογνωμία του ἐδείκνυε τὴν μεγάλην δυσἀρέσκειάν του διὰ τὴν νυκτερινὴν ἐκείνην ἐπίσκεψιν.

— Τί ζητεῖτε; ἠρώτησε διὰ φωνῆς ἐρρινου.

— Θέλω νὰ ἴδω τὴν κυρίαν.

— Καὶ τίς εἶσθε;

— Ἡ Ροζίτα.

Ὁ θυρωρὸς μὴ ὄν ἐνήμερος εἰς τὰς ἐξοχότητας τῆς ἡμέρας, διέμεινεν ἀπαθῆς.

— Καὶ κάμνει τίς ἐπισκέψεις εἰς τοιαύτην ὥραν; ἐπανέλθετε αὔριον.

— Θέλω νὰ τὴν ἴδω, εἶπεν ἀποφασιστικῶς ἡ Ἰταλίς, εἶμαι ἡ Ροζίτα.

— Ἡ Ροζίτα;

— Naί, ἡ χορεύτρια τοῦ Μελοδράματος, καὶ πρέπει νὰ τὴν ἴδω ἀμέσως δι' ὑπόθεσιν, ἣτις δὲν ἐπιδέχεται ἀναβολήν.

Ὁ κίνδυνος τοῦ Ἀνδρέου κατέστησε τὴν Ροζίταν τολμηράν.

Ἡ θυρωρὸς ἐδίσταζε.

— Ἄν αὔριον μάθῃ ἡ κυρία, ὅτι ἠρνήθη νὰ μοὶ ἀνοίξῃς, θὰ ὀργισθῆ σφόδρα· ὕπαγε καὶ εἰπέ μόνον τὸ ὄνομά μου.

— Εἰσέλθετε, εἶπεν ὁ κέρβερος ἀναποφασιστος ἔτι.

Οἱ δύο ἐρασταὶ εἰσῆλθον καὶ ὁ θυρωρὸς τοὺς ὠδήγησεν εἰς ἐντευκτήριον πλουσιῶς διεσκευασμένον, ὅπερ ἀφοῦ ἔκλεισεν ἀσφαλῶς διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, διηυθύνθη πρὸς τὸν πρόδρομον, φωτιζόμενον καθ' ὅλην τὴν νύκτα ὑπὸ λυχνίας.

Ἀπηυθύνθη τότε πρὸς τὴν μικρὰν Βαρβάραν.

Ἡ Βαρβάρα ἐκοιμᾶτο εἰς τὸ πλησίον τοῦ καλλοντηρίου τῆς κυρίας τῆς δωμάτιον.

Ροζίτα! εἶχε πολλάκις ἀκούσει προφερόμενον τὸ ὄνομα τοῦτο, ὅθεν ἠγέρθη παραχρῆμα.

— Κυρία, εἶπεν ἀνοίγουσα τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς κυρίας τῆς· νεανίς τις ζητεῖ νὰ σᾶς ἴδῃ.

— Εἰς τοιαύτην ὥραν;

— Ἡ Ροζίτα.

Ἡ κρεολὸς δὲν ἐκοιμᾶτο τεταραγμένη ἐκ τῶν συμβάντων τῆς ἐσπέρας, ἀνεπαύετο ἐξηπλωμένη ἐπὶ μακρᾶς ἑδρας πλησίον τοῦ πυρός, περιτετυλιγμένη ἐντὸς μακροῦ καὶ θερμοῦ κοιτανίτου. Ἀνεπόλει κατὰ μέρος τὸ ὄραμα τοῦ μεγάρου ὁ Ἄρταν.

Ἀναμφιδόλως ἡ ἐκδίκησις εἶναι τι δηλητηριάζον τὸ πνεῦμα.

Ἐπασχε· τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα ἐρυθροῦς, ἔβλεπεν ἐν τῷ κενῷ τὸ φάσμα τοῦ Ρολάνδου δολοφονηθέντος ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του χάριν αὐτῆς, διότι ἐμάντευε τὰς λεπτομερείας τοῦ δράματος ἐκείνου.

Εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ροζίτας, ἠννόησεν ὅτι σπουδαῖόν τι εἶχε συμβῆ.

— Ποῦ εἶναι;

— Εἰς τὸ ἐντευκτήριον.

— Μόνη!

— Συνοδεύεται ὑπὸ τίνος νεανίου.

— Ὑπαγε νὰ τὴν ὠδηγήσῃς ἐδῶ.

— Καὶ ὁ κύριος;

— Ἄ; περιμένῃ· οὐδεὶς δὲ τῶν ὑπηρετῶν ἅς μὴ ἀφυπνισθῆ.

Ἡ Βαρβάρα κατῆλθε τρέχουσα τὴν κλίμακα ὀπισθεν τοῦ θυρωροῦ ἀναμένοντος τὰς διαταγὰς τῆς κυρίας.

Ἀλλ' εἰσελθοῦσα εἰς τὸ ἐντευκτήριον ὠπισθοδρόμησεν ἐντρομος.

— Σὺ ἐδῶ! εἶπε βλέπουσα τὸν Ἀνδρέαν.

Ἀλλὰ καὶ ὁ γραμματεὺς ἐξεπλάγη μεγάλως.

— Περιμένε με, εἶπεν ἐκείνη ταχέως, θὰ ἐπανέλθω.

Καὶ ἀπευθυνομένη πρὸς τὴν χορεύτριαν.

— Σεῖς, κυρία, εἶπεν, ἐὰν θέλετε ἀκολουθήσατέ με.

Ἡ χορεύτρια ἠγέρθη.

— Μὴ φοβῆσαι τίποτε, εἶπεν αὐτῇ πρὸς τὸν Ἀνδρέαν.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ἐδέχθη τὴν Ροζίταν ὡς ἀδελφὴν.

— Τί σᾶς συνέβη λοιπόν; ἠρώτησε.

— Μεγάλῃ συμφορᾷ!

— Εἰς σέ;

— Εἰς ἐμὲ τὴν ἰδίαν.

— Καὶ πῶς;

Ἡ Ἰταλίς διηγήθη τότε, διὰ γλαφυρᾶς γλώσσης τὴν σκηνὴν τῆς ἐσπέρας ἐκεί-

νης καὶ πῶς, νομίζουσα ὅτι ἤρχετο εἰς Μον-
σῶ, εὐρέθη διὰ τεχνασμάτων τῆς θαλαμη-
πόλου εἰς τὸ μέγαρον ὃ Ἐλύ.

— Ἡ κόρη αὐτὴ θὰ μὰς ἤκουεν, εἶπεν
ἡ Μαρία.

Ἡ χορεύτρια διηγήθη τὴν μανίαν τοῦ
πρίγκηπος διὰ τὰς ἀντιστάσεις τῆς καὶ πῶς,
ἐν ἀπελπισίᾳ εὐρεθεῖσα, ἐκάλεσε τὸν Ἀν-
δρέαν, τὸν γραμματέα αὐτοῦ.

— Τὸν Ἀνδρέαν λὰ Βιλλωδαί ; ἠρώτησε
φρίσσουσα ἡ κρεολὸς.

— Ναί.

— Τὸν γνωρίζεις λοιπόν.

— Τὸν ἀγαπῶ, εἶπεν ἀπλῶς ἡ Ροζίτα.

— Καὶ ἐκεῖνος ;

— Ἐκεῖνος ζητεῖ νὰ μὲ νυμφευθῇ.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία διέμεινεν ἐπὶ μίαν
στιγμὴν ἀναποφάσιτος.

— Καὶ τί συνέβη κατόπιν ; ἠρώτησεν
αὐτὴ σκεφθεῖσα ἐπὶ μικρὸν.

Ὁ πρίγκηψ ὀργισθεὶς διὰ τὴν ἀπρόοπτον
ταύτην βοήθειαν ἐκτύπησε τὸν Ἀνδρέαν
εἰς τὸ πρόσωπον, κατόπιν ἀγνοῶ τί συνέβη
διότι ἐλιποθύμησε.

— Ἐπειτα ;

— Ὅταν ἀνέλαβε ὁ πρίγκηψ ἦτο ἐξη-
πλωμένος ἐπὶ διβανίου φέρων βαθεῖαν πλη-
γὴν εἰς τὸ στήθος· εἶχε πληγωθεῖ, ἀλλ' ἐν
ἐντίμῳ μονομαχίᾳ, παρόντος τοῦ θαλαμη-
πόλου ὁ ἴδιος πρίγκηψ μὰς ἐβίασε νὰ φύ-
γωμεν· καὶ ἤδη ἄμα τῇ ἡμέρᾳ θὰ ἀπέλ-
θωμεν μετὰ τοῦ Ἀνδρέα εἰς Ἀθρην· ἠθέ-
λησα νὰ σὰς ἴδω πρὶν ἀναχωρήσω καὶ ἦλθα.
Συμβουλευσατέ με τί πρέπει νὰ κάμω, σεῖς
ἦτις ὑπῆρχατε τόσον καλὴ πρὸς ἐμέ !

— Τὸν ἀγαπᾷς ;

— Τὸν Ἀνδρέαν ;

— Μάλιστα.

— Ἐξ ὅλης ψυχῆς.

— Καὶ αὐτός ;

— Εἶμαι βεβαία ὅτι μοὶ ἀποδίδει τὰ ἴσα.

— Ἀλλὰ τὸ θέατρον ; οἱ Παρίσιοι ; αἱ
ὕποχρεώσεις σου ;

— Ἄς γίνωσιν ὅτι θέλουν, εἰς τὸ ἔλεος
τοῦ Θεοῦ.

— Μὲ ἐμπιστεύεσθε ;

— Ἀφοῦ κατέφυγον πρὸς ὑμᾶς ;

— Καλῶς ἄφετέ με νὰ ἐνεργήσω καὶ δὲν
πιστεύω νὰ λάβητε ἀφορμὴν παραπόνου.

— Τί πρέπει νὰ κάμωμεν ;

— Νὰ φύγητε.

— Πότε ;

— Ὅπως ὁ φίλος σου λέγει· τὴν αὐγὴν
διὰ τοῦ πρώτου συρμοῦ.

— Καὶ ὁ Ζαθακός ! αὐτός θὰ ἐπανεέλθῃ
δύναμαι νὰ τὸν ἐγκαταλείψω ;

— Ἡ ἀπουσία σου ὀλίγον θα διαρκέσῃ·
ἄλλως τε ἐγὼ φροντίζω, κάθησε καὶ γράψε.

— Τί.

— Ὅ,τι θὰ σοὶ ὑπαγορεύσω.

— Λέγετε....

«Κυρία»

— Εἰξεύρεις, εἶπεν ἡ Μαρία ὅτι πρὸς ἐμέ
θ' ἀπευθύνητε ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ !

— Διατί ;

— Ἐχω ἀνάγκην, ἐπειδὴ πλησιάζω εἰς
τὸ τέρμα τῶν ἐρευνῶν μου, ἐντὸς μικροῦ θὰ
ἴδῃς τὸν πατέρα σου.

— Καὶ αὐτὸ τὸ ταξεῖδι ;

— Σὲ φέρει πρὸς αὐτόν.

— Ἄ ! εἶπε περιχαρῆς ἡ χορεύτρια.

— Ἀλλὰ ὑπὲρ ποτε πρέπει νὰ τηρήσῃς
σιγὴν, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τοῦτο.

— Εἰς πάντας ;

— Εἰς πάντας.

Τὸ ὀπάλιον ἐλαμπεν εἰς τὴν χεῖρα τῆς
Ροζίτας.

— Μὴ ἀφσίης ποτὲ αὐτὸ τὸ κόσμημα·
θὰ σοὶ χρησιμεύσῃ ὡς περιάπτον.

— Εἶναι τὸ μόνον ἐνθύμιον τῆς μητρός
μου, εἶπεν ἡ χορεύτρια, καὶ θὰ τὸ φυλάτ-
τω μέχρι τοῦ θανάτου μου.

— Ἄς ἐξακολουθήσωμεν ἐν τούτοις.

»Μέγα δυστύχημα μὲ ἀναγκάζει ν' ἀνα-
χωρήσω εἰς Ἀθρην καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸ ἐξω-
τερικὸν ἀναμφιρρήτως· ἠθέλησα νὰ σὰς
ἴδω, ἀλλὰ δὲν εἶχον καιρὸν. Μοὶ ἐμπνεύσατε
τὴν ἐλπίδα ὅτι πιθανὸν νὰ εὔρω τὸν πα-
τέρα μου. Σὰς ἐξορκίζω μὴ μὲ λησμονήτε.

»ΡΟΖΙΤΑ»

— Ἐτελειώσες ;

— Ναί.

— Καὶ τώρα τὸ ἄλλο.

»Προσφιλῆς μου φίλη,

»Μοὶ συνέβη κάτι πολὺ ἐκτακτον καὶ
ἀναγκάζομαι ν' ἀναχωρήσω προσεχῶς, ἴσως
μάλιστα αὐριον λιαν πρῶτ'. Ἀπέρχομαι εἰς
Ἀθρην, ἀφ' ὅπου ἴσως ἀναχωρήσω δι' Ἀν-
τίλλας. Παρηγορήσατε σὰς παρακαλῶ τὸν
Ζαθακόν, ὅστις ἐπανερχεταί σήμερον ἢ αὔ-
ριον. Ὡς πρὸς τὸν πτωχὸν Ματθαῖον, εἰ-
πήτε του νὰ μὴ ἀνησυχῆσῃ θὰ ἐπιστρέψω
ταχέως καὶ θέλω λάβῃ φροντίδα περὶ αὐτοῦ.
Ἀσπάζομαι τρυφερῶς πάντας, ἰδίᾳ σέ, κα-
λὴ καὶ προσφιλῆς μου Μαργαρίτα.

»ΡΟΖΙΤΑ».

»Τῇ δεσποινίδι Μαργαρίτα Σερβέν, παρὰ
τῷ πατρὶ τῆς, ὁδὸς Πιγάλ».

— Καὶ τώρα ; ἠρώτησεν ἡ χορεύτρια.

— Οὐδὲν ἄλλο· τὰ λοιπὰ ἀφορῶσιν ἐμέ.

— Πόσας χάριτας σὰς ὀφείλω.

— Μὴ μ' εὐχαριστῆς ποσῶς. Χρήματα
ἔχεις ;

— Αὐτὸ οὐδέποτε τὸ ἐσκέπτετο ἡ Ροζίτα.

Ἐρευνήσεν ἐν ταῖς θυλακίαις αὐτοῖς καὶ
εὔρε μόνον ἀσημαντὰ τινα νομίσματα.

Ἡ κρεολὸς ἐμειδίασεν.

— Ἰδοῦ, εἶπε προσφέρουσα εἰς αὐτὴν 3
κυλινδρούς χρυσοῦ· σοὶ τὰ δανείζω ἐπὶ ἐπι-
στροφῇ.

— Καὶ πότε θὰ τὰ ἐπιστρέψω ;

— Ὅταν πλουτίσης.

— Καὶ ἐνδύματα ;

Ἡ Ροζίτα ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς.

— Βαρβάρα ! ἐφώνησεν ἡ κρεολὸς.

Ἡ ὑπῆρέτρια ἀνερχομένη τὴν κλίμακα
ἤκουσε τὴν φωνὴν τῆς κυρίας τῆς.

Ἐτρεξε πάραυτα.

— Ποῦ ἦσο σύ ; τὴν ἠρώτησεν ἡ Μαρία.

Καὶ ἐπειδὴ ἐδίσταζεν.

— Ἐσο εἰλικρινῆς, τῇ εἶπεν· ὑπῆγες νὰ
ἴδῃς τὸν Ἀνδρέαν λὰ-Βιλλωδαί· ἔστω, εἰπέ
του λοιπὸν ὅτι τὴν νύκτα θὰ διέλθῃ παρ'
ἐμοῦ· ὅτι θὰ ἀναχωρήσῃ λιαν πρῶτ' εἰς Ἀθ-
ρην μετὰ τῆς νεάνιδος ταύτης καὶ ὅτι θὰ

τῷ ὄσω ἐπιστολὴν διὰ τὸν ἀδελφόν τοῦ
Ἰωάννην λὰ-Βιλλωδαί.

Ἡ Βαρβάρα ἐξεπλάγη. Ἐνόμιζεν ὅτι
ὠνευρέετο !

Ἐν τούτοις ἦτο ἐξυπνος καὶ ἡ κρεολὸς
ἰδίᾳ εἶδε πρὸς αὐτὴν τοιαύτας διαταγὰς.

Ἐν τούτοις ἔμεινεν ἐκεῖνη εἰς τὴν θέσιν
τῆς.

— Ὑπαγε, εἶπεν ἡ Μαρία, σύστησε σιω-
πὴν εἰς τὸν Ἀνδρέαν καὶ ὠμίλει καὶ σιω-
πησάτω χαμηλοφώνως.

Ὅταν δὲ ἔμεινε μόνη μετὰ τῆς Ἰταλί-
δος :

— Σὺ, μικρὰ μου, εἶπε, θὰ ὑπάγῃς νὰ
κοιμηθῆς· φύλαξε τὰς δυνάμεις σου, μὴ πά-
λάβῃς ἀνάγκην αὐτῶν κατόπιν.

— Καὶ σεῖς, κυρία ;

— Ἐγώ ; Ὅθ' ἐτοιμάσω πᾶν ὅ,τι εἶναι
ἀναγκαῖον διὰ τὴν ἀναχώρησιν ὑμῶν· καὶ
κατόπιν θὰ κοιμηθῶ.

Καὶ ἀνοίξασα δωμάτιόν τι, ἐνθα ὑπὸ τῆς
ἐκ μετὰξῆς κυανᾶ ἐραπλώματα εὐρίσκειται
κλίνη ὀροσερὰ καὶ ἀναπαυτικὴ :

— Νομίζει τις, εἶπεν, ὅτι ἡ κλίνη αὐτὴ
ἠτοιμάσθη ἐπίτηδες διὰ σὰς ἀναπαύθη-
σὴς σου.

Καὶ ἠσπάζετο τὴν προστατευομένην τῆς.

Ἦτο δὲ τῷ ὄντι περιέργον τὸ θέαμα εἰ-
κεῖνο τῶν δύο ἐξ ἴσου μεγάλων καλλονῶν
τῶν τόσῳ ἐν τούτοις διαφερόντων ! Ἡ μιὰ
ξανθὴ ὡς ὁ ὄριμος στάχυς, ἡ ἄλλη μελα-
νόφθαλμος καὶ σκυθρωπὴ, ἀλλ' ἀμφοτέρω
ἀριστουργήματα φύσεως. ἄτινα ὁ χρόνος θὰ
παρήρχετο, θωπεύων αὐτὰ διὰ τῶν πτερυ-
γῶν του, χωρὶς νὰ δύνηται νὰ τὰ κατα-
στρέψῃ !

Ὅταν δὲ ἔμεινε μόνη ἐν τῷ δωματί-
ῳ τῆς, ἐκάθησεν ὅπου ἡ Ροζίτα ἐκάθητο πρὸ
ὀλίγου, ἐνώπιον δηλαδὴ τῆς τραπέζης καὶ
λαβούσα τὸν κάλαμον ἤρχισε νὰ γράφῃ τὰ
ἐπόμενα :

«Φίλιππε Ἰωάννη,

»Ἐκπληρῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου. Ἡ τύχη
μ' ἐβοήθησεν εἰς τούτο πολὺ. Ὁ Ἀνδρέας
φέρει μεθ' ἑαυτοῦ νεάνιδά τινα ξένην κρα-
τήσατέ την καὶ ἄς ἐτοιμασθῇ πρὸς ἀναχώ-
ρησιν ὁ Θωμᾶς, εἰδοποιῶν διὰ πλαγίου τρε-
που τὸν πλοίαρχον Καγιὸλ περὶ τῆς ἀνα-
χωρήσεώς σας καὶ τοῦ μέρους, ἐνθα διευθε-
νεσθε· ἔχοντες ἐπὶ τοῦ πλοίου σας τὴν νε-
αύτην κόρην, ὁ βαρόνος θὰ σὰς ἀκολουθή-
σῃ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου. Ὅταν ἀπε-
φασισθῇ ἡ ἀναχώρησις μας, θὰ σὰς τηλε-
γραφήσω μόνην τὴν λέξιν ταύτην «Ναί»
καὶ τὸ τηλεγράφημα τοῦτο θὰ φθάσῃ, εἰ-
πίζω, μετὰ μεσημβρίας. Ἐπαναλαμβάνω
δὲ ἔσο ἡσυχῆς· ἡ ἀποστολὴ μου ἐξεπληρώθη
ἤδη ἀρχεται ἡ ἰδικὴ σας.

»ΜΑΡΙΑ-ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ»

Τὴν ἐπαύριον, ὅτε ὁ συρμὸς ἐξεκίνησε δι-
τὴν Ἀθρην, δύο ὁδοιπόροι ἐλάβον θέσιν ἐ-
πὶ τὸ πρώτον αὐτοῦ διαμέρισμα. Ὁ εἰς ἡ-
ὕψηλός καὶ εὐρωστός νεανίας, ἡ ἄλλη κομψὴ
νεανίς, ξανθὴ, τὸ πρόσωπον ἔχουσα κεκα-
λυμμένον διὰ βαθυχρόου κυανοῦ κρηδέμνου.
Ὅτε δὲ ἡ ἀτμάμαξα διήλθε τὰς δια-
τρυτούς ὁδοὺς καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν κατη-
πεδιάδα, ἦτις προηγείται τοῦ δάσους τοῦ

Ἄγιου Γερμανοῦ μὲ τὸν μονότονον ἦχον τῆς μηχανῆς, ὅστις βαυκαλιζει καὶ ἀποκοιμίζει καὶ ὁ συρμός, ἀπαλλαγείς τῶν ἐμποδίων τῶν περίξ τῶν Παρισίων, ἤρχισε νὰ τρέχη ἐλευθέρως. Ὁ Ἀνδρέας ἀπηλλάγη μεγάλου βάρους.

Ἐπεθύμει νὰ εὐρίσκετο μακρὰν τῆς Γαλλίας, καίτοι ἡ συνείδησίς του ἦτο ἥρεμος, διότι ἠσθάνετο ὅτι ἐνόσω ἦτο ἐν αὐτῇ δὲν εὐρίσκετο ἐν ἀσφαλείᾳ.

Ἡ δὲ Ροζίτα, περιβεβλημένη τὴν μεγαλοπρεπῆ σισύραν, δι' ἧς ἡ κρεολὸς τὴν ἐφωδίασε, παρετήρει ἐκ τῆς γωνίας, εἰς ἣν εἶχε συσπειρωθεῖ, τὴν ξηρὰν καὶ μονότονον ἐκείνην πεδιάδα καὶ παρέβαλεν αὐτὴν πρὸς τὰς ἐφόρους καὶ ὠραίας ἐξοχάς, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων διῆλθε τὰ πρῶτά της ἔτη.

Τὸ φθινόπωρον ἦτο περὶ τὸ τέλος του καὶ ὁ ἀρξάμενος χειμῶν περιέβαλλε μὲ τὴν κατηφῆ ὁμίχλην τοῦ τὰ πάντα.

Ἀνεπώλησε τὸν Ζαβακὸν καὶ ἐλυπήθη διὰ τὴν ἀπομάκρυνσίν της ἀπ' αὐτοῦ, τόσον δυσκόλως ἀπαλλάσσεται τις τῶν ἐξῆών του! Καὶ ἐπεθύμησε νὰ κλαυση, ἀλλ' ἐκρατήθη χάριν τοῦ Ἀνδρέα, ὅστις τὴν ἐβλεπε τρυφερῶς, χαίρων ἐνδομύχως διὰ τὴν μεγάλην αὐτῆς ἀφοσίωσιν.

Οὗτος ἐσκέπτετο ὅτι θὰ εἶδιδε τὸ ἥμισυ τῆς ζωῆς του ἐὰν ἐμάνθανεν ὅτι ὁ πληγωθεὶς ἦτο ἐκτὸς κινδύνου.

Ἡ καταστροφή ἐκείνη τὸν ἐθλίβεν.

Ὁ Μαυρίκιος ἦτο ἐγωϊστὴς καὶ διεφθαρμένος, ἀλλ' εἶχε καὶ μεγάλα προτερήματα εἰς ἀντιστάθμισιν τῶν ἐλαττωμάτων αὐτοῦ, ἦτο δηλαδὴ γενναῖος, φιλόγελως καὶ ἀνδρείος.

Ὁ Ἀνδρέας οὐδόλως ἐμίσει αὐτόν.

Ἐντούτοις ὁ χρόνος παρήρχετο καὶ ἤδη ἐφαίνοντο αἱ εἰσέτι πράσιναί πεδιάδες τῆς Νορμαρδίας. Αἱ ὄχθαι τοῦ Σηκουάνα ἀνελίσσοντο ἀλληλοδιαδόχως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ὁδοιπόρων.

Κατόπιν ἐφάνη τὸ Ρουέν μὲ τὰς σωρείας τῶν οἰκιῶν του καὶ τὰς καπνοδόχας τῶν ἐργοστασίων του τῶν ἐκπεμπόντων σωρείας καπνοῦ, καὶ μὲ τὰ γοθτικὰ κωδωνοστάσιά του.

Ἐπειτα τὸ Σὼ μὲ τὰς πεδιάδας του τὰς μεγάλας γαίας καὶ τὰ πλοῦσια χωρία του καὶ κατόπιν ἀγρὸς ὄροσερός καὶ ἀλμυρὸς εἰσελθὼν διὰ τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων τοῦ συρμοῦ ἀνήγγειλε τὸ τέρμα τῆς πορείας τῶν.

Ἐπλησίαζον πρὸς τὴν θάλασσαν, καὶ μετ' ὀλίγον ἐφθασαν εἰς Ἀβρην.

Ὁ Ἀνδρέας ἀφῆκε στεναγμὸν εὐχαριστήσεως, ἐντὸς μικροῦ θὰ εὐρίσκετο ἐν ἀσφαλείᾳ.

Διότι ὡς ἐκ τῶν συγκινήσεων ἄς ὑπέστη, ἐνόμιζεν ὅτι ἐβλεπε παντοῦ, ἀνθρώπους τῆς ἀστυνομίας καὶ κατασκόπους. Οἱ ἀργοὶ οἱ χάσκοντες εἰς τὴν θέαν τῶν πηγαίνουσιν ἐκείνην ἐπιβατῶν τὸν ἐτρόμαζον.

Κατερχόμενος τοῦ συρμοῦ μετὰ προφυλάξων, ἐζήτησεν ἀμαζαν ὅπως ἐπιβῆ αὐτῆς. Εἰς τὴν πρώτην ἦν συνήνησεν, εἶδε ἐντὸς τὸν ἀδελφὸν του Θωμᾶν ὅστις ἐρρίφθη εἰς τοὺς βραχίονάς του.

— Σὺ ἐδῶ, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας.

— Σὲ ἐπερίμενα.

— Εἰδοποιήθης λοιπόν;

— Ναι, καὶ ἐκείνη ποῦ εἶναι;

— Ἴδου αὐτὴ καὶ ὁ Ἰωάννης;

— Εἶναι κρυμμένοι ἐν τῷ πλοίῳ δὲν εἶναι φρόνιμον νὰ μᾶς ἴδωσιν ὁμοῦ.

— Διατί;

— Ἀργότερον θὰ μάθης τὰ πάντα.

Ὁ Ἀνδρέας ἀνῆλθεν ἐν τῇ ἀμάξῃ καὶ μετ' ὀλίγον ἐπάτει ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῆς ὠραίας «Κουβαΐδος» συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς Ροζίτας ἧς τὸ δωμάτιον ἦτο ἤδη προητοιμασμένον.

Τὸ «Ἀλμπατρός» ἐστάθμει πάντοτε εἰς τὸ πλάγιον τοῦ πλοίου τῶν καὶ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὁ πλοίαρχος Καγιόλ εἶδε τὴν εὐεῖδῃ ὁδοιπόρον ἧτις ἐπεπιβάζετο ἐπὶ τοῦ πλοίου τοῦ φίλου του.

— Ἄ! εἶπε νὰ ταξειδιώτισσα ποῦ ἤθελα κ' ἐγὼ νὰ εἶχα μίαν ἐπὶ τοῦ πλοίου μου! εἶναι εὐμορφο πλάσμα, μὰ τὸν διάβολον!

ΛΣ.

Καὶ δὲν ἔκαμε μόνον τὴν παρατήρησιν ταύτην ὁ πλοίαρχος Καγιόλ, περιπατῶν μελαγχολικῶς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, διότι ἄνευ ἀντιλογίας ὁ πλοίαρχος ἐμελαγχόλει.

Τὰ πάντα τῷ ἐφαίνοντο μελανὰ, ἡ ἀπραξία τὸν καθίστα κατηφῆ.

Τῷ ὄντι δὲ ἀφ' ὅτου ὁ βαρόνος ἐρωτεύθη τὴν κρεολὸν παρημέλει τὰ πάντα!

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι τῷ εἶχον ὑποσχεθεῖ ὅτι θὰ ἐταξειδεύει μετ' ὀλίγον, ἔχων ἐπιβάτας αὐτοὺς τοὺς ἰδίους, ἀλλ' ὁ πλοίαρχος δυσπιστῶν ἐκίνει τὴν κεφαλὴν.

— Ἰδιοτροπία γυναικός, ἐψιθύριζεν!

Ἐν τούτοις ἠτοίμασε τὸ πλοῖον, πρὸς ὑποδοχὴν καὶ βασιλικῆ ἀκόμη πρίγκηπος, ἂν τοῖς ἐπήρχετο ἡ ἰδέα νὰ φέρωσι ἐν αὐτῷ καὶ τοιοῦτον.

Τὸ «Ἀλμπατρός» ἤστραπτεν ὄλον.

Δὲν ὑπῆρχεν ἐν τῷ λιμένει ἐνθα ἦτο προσωμισμένον, πλοῖον δυνάμενον νὰ συγκριθῆ πρὸς αὐτὸ κατὰ τὴν πολυτέλειαν.

Καὶ ἡ ὠραία «Κουβαΐς» ἐφαίνετο πλησίον αὐτοῦ ἀγκυροβολημένη ὡς ἀπλῆ ἀστή, πλησίον μεγάλης τινὸς κυρίας!

Ἐν τούτοις ἐλαφροτέρα καὶ μακρυτέρα αὕτη, καὶ τοὶ μὴ ἔχουσα ἄλλο στόλισμα, ἐκτὸς κεχρυσωμένης τινὸς σειρήνης εἰς τὸ ἔμπροσθεν τοῦ πλοίου, δὲν ἔπαυε θαυμάζομένη ὑπὸ τοῦ πλοίαρχου.

— Διάσημο βαποράκι! ἔλεγεν οὗτος πρὸς τὸν Θωμᾶν συχνάκις· αὐτὸ θὰ τραβᾷ ἴστα γερὰ 14 μιλιάρια του ἀνά πᾶσαν ὥραν!

— Ἄ μπᾶ! ἔλεγεν ὁ Θωμᾶς, ποτέ! ἴσως φθάνει τὰ 13 ἂν βάλωμεν φωτιὰ δυνατὴ ἐσεῖς θὰ μᾶς περνᾶτε!

Καὶ δὲν ἦτο μὲν καυχησιολόγος ἐκ φύσεως ὁ Θωμᾶς, ἀλλ' ἤδη εἶχε καὶ λόγον νὰ φαίνεται μετριόφρων.

Ἐν τούτοις ὁ πλοίαρχος Καγιόλ παρετήρησεν ἕκτακτον κινήσιν ἐν τῇ ὠραίᾳ «Κουβαΐδι». Ἀνεπιβάζοντο κιβώτια, οἱ βρεταννοὶ κατεγίνοντο ἀπὸ πρωίας ἄνευ διακοπῆς.

— Κᾶτι ἐτοιμάζεσθε; ἠρώτησε τὸν Θωμᾶν, τί τρέχει;

— Ἐχομεν διαταγὴν ἀπὸ τὸ Σαιν-Ναζαίρ νὰ σηκώσωμεν τὴν ἄγκυραν.

— Ἀπὸ τοὺς Ρενώλτ;

— Ἀπὸ τοὺς Ρενώλτ βέβαια.

— Διάσημο σπῆτι, φίλε μου! Καὶ ποῦ πηγαίνετε, ἂν δὲν εἶναι ἀδιακρισία μου τοῦτο;

— Εἰς τὴν Ἀθάναν κατ' εὐθείαν, ἂν δὲν λάθωμεν ἄλλην διαταγὴν μεσοδρομῆς· θὰ σταθῶμεν ὁμοῦ ὀλίγον καὶ εἰς τὰς Ἀσόρας.

— Λαμπρὸ κλῆμα, φίλε μου. Σεῖς ἐκεῖ θὰ ἔχετε ἥλιο, ἐνῶ ἐδῶ θὰ τρέμη τὸ κῶκαλό μας ἀπὸ τὸν πάγο.

Καὶ ὁ πλοίαρχος ἐφρικίασεν ὄλος.

— Καὶ σεῖς θὰ καθήσετε ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ Θωμᾶς.

— Τὸ φοβοῦμαι καὶ τρομάζω. Ἄλλ' ἀλήθεια, ἔχετε καὶ ἐπιβάτιδα ἓνα λουκουμάκι, ξανθὴ καὶ ὄροσερη.

— Τὴν εἶδες;

— Μιὰ στιγμὴ μόνον· ἀλλὰ τὴν ἐνόησα καλὰ καλὰ.

— Πρέπει νὰ σταθῆς νὰ τὴν κυτάξῃς, διὰ νὰ ἰδῆς, καπετάνι μου, τί θαυμάσιο πρᾶγμα ποῦ εἶναι!

— Καὶ ποῦ θὰ τὴν πάτε;

— Στὴν Ἀθάνα.

— Μόνη της εἶναι;

— Ἐνας νέος τὴν συνώδευεν, ἀλλ' αὐτὸς θὰ μείνῃ ἐδῶ καὶ τὸ κάτω κάτω, τί μὲ μέλει! ἄς κάμουν καλὰ· ταῖς γυναῖκες ταῖς ξεύρεις! αὐτὸ δὲν εἶναι δική μου δουλειά.

Καὶ ὕψωσε τὸν βραχίονα του, ἐν σχήματι ἐσχάτης ἀδιαφορίας.

Ἡ πλυμμήρα ἤρχιζεν· ἡ θάλασσα θὰ ἦτο πλήρης κατὰ τὴν πέμπτην ὥραν καὶ ἦτο ἤδη τρίτη περίπου.

Διανομείς τις ἐπλησίασε καὶ ἠρώτησε περὶ τῆς ὠραίας «Κουβαΐδος».

Ἐκόμιζε δι' αὐτὴν τηλεγράφημα, περιέχον μόνην τὴν λέξιν ταύτην: «Μάλιστα».

Ἦτο ἡ συμφωνηθεῖσα συμβολικὴ εἰδοποίησις.

Οὕτως ὁ βαρόνος ἄφινε τοὺς Παρισίους καὶ ἔπρεπε νὰ μακρυνθῶσι ταχέως, ὅπως μὴ εὕρῃ ἐρχόμενος εἰς Ἀβρην τὴν νεάνίδα.

— Ἴδου ἡ διαταγὴ, πλοίαρχε, εἶπεν ὁ Θωμᾶς, μετ' ὀλίγην ὥραν θὰ σ' ἀποχαιρετήσωμεν.

— Γιὰ νὰ μ' ἀποχαιρετήσης, πρέπει νὰ πάμε εἰς τὸ καφενεῖον νὰ σὲ κεράσω.

Ὁ πλοίαρχος Θωμᾶς ἤθελε νὰ μακρυνθῆ ὁ Καγιόλ, ὅπως μὴ ἐπιβλέπῃ πᾶσαν προετοιμασίαν.

— Ἐρχομαι μαζὺ σου, εἶπε πρὸς τὸν πλοίαρχον τοῦ «Ἀλμπατρός», τράβα ἐμπρός, φίλε μου.

Εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πλοίαρχου ὁ Ἰωάννης λὰ Βιλλωδαὶ συνδιελέγετο μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀνδρέου, ὅστις διηγείτο πρὸς αὐτὸν τὸ συμβάν του.

Ὁ Ἰωάννης, εἰς ὃν ἡ κρεολὸς εἶχε γράψει: «Τὴν νεάνίδα ταύτην ἔχοντες ἐπὶ τοῦ πλοίου σας, ὁ βαρόνος θὰ σας ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου», παρετήρει καὶ ἐθαύμαζε τὴν γλυκυτάτην φυσιογνωμίαν τῆς θυγατρὸς τῆς Γερμανῆς καὶ ἀνερευνῶν τὸ μυστήριον τῆς ἀφορμῆς τῆς τοιαύτης

ἔλξεως, ἤσθάνετο ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς μεγάλην συμπάθειαν πρὸς τὴν γοητευτικὴν καὶ γλυκεῖαν ἐκείνην φυσιογνωμίαν.

—Θὰ σαλπάρωμε μετὰ μίαν ὥραν, εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Θωμᾶς, δεικνύων τὸ τηλεγράφημα τῆς κρεολοῦ.

—Καλῶς.

—Εἶναι ἔτοιμα τὰ πάντα ;

—Τὰ πάντα.

—Ἐπιτήρει, ἀλλὰ μὴ φαίνεσαι.

Καὶ ἀπῆλθε πρὸς ἐντάμωσιν τοῦ συναδέλφου του.

Ἡ Ροζίτα εἶχε τὴν καρδίαν πλήρη παρὰ πόνου.

Ἡ ἀπρόοπτος αὕτη ἀναχώρησις ἢ τόσον πρὸς φυγὴν ἠμοιάζουσα τὴν ἀνησυχίαν.

Καὶ θὰ ἐπέστρεφεν εὐχαρίστως ἐὰν ἡ παρουσία τοῦ Ἀνδρέου δέν τὴν ἐκράτει.

Ἀφῆνης ἠκούσθη φωνὴ γνωστὴ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Ἡ Ροζίτα ὤρμησε πρὸς τὰ ἐπάνω.

Ὁ γέρον Ζαβθακὸς συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ματθαίου ἦσαν ἐκεῖ ζητοῦντες νὰ ἴδωσι τὴν Ροζίταν.

Ἄλλ' οἱ βρετανοὶ ναῦται ἀπότομοι ὡς λύκοι, ἤρνούοντο νὰ τοὺς ἀφίσωσι νὰ πλησιάσωσι.

—Θὰ σηκώσωμε τὴν ἄγκυραν ! ἀνοικτὰ ! φύγετε, ἐφώνηζον οὗτοι.

Ἄλλ' ἅμα ἡ Ροζίτα ἐφάνη, δι' ἐνός νεύματος ἐκείνοι ἀπεσύρθησαν.

Ὁ γέρον Ζαβθακὸς κατηλειμμένος ὑπὸ τοῦ διπλοῦ αἰσθήματος τῆς χαρᾶς του διὰ τὴν ἐμφάνησιν τῆς μαθητριάς του, καὶ τῆς λύπης του διὰ τὴν ἀναχώρησιν της, ἐφώναζε πρὸς αὐτὴν :

—Φεύγεις ;

—Δι' ὀλίγας μόνον ἡμέρας.

—Καὶ ἡ ὑποχρέωσίς μας ;

—Διὰ τὰς ὀλίγας αὐτὰς ἡμέρας εἰκοδόμησέ την.

—Ναί ! εἶπον ὅτι ἀσθενεῖς ἀλλά.

—Μὴ ἀνησυχεῖς θὰ ἐπανέλθω μετ' ὀλίγον.

—Καὶ πῶς ἤλθατε ;

—Μόλις εἶδα τὸ γράμμα σου συννενοήθην μὲ τὸν Ματθαῖον καὶ ἀνεχωρήσαμε μὲ τὸν πρῶτον συρμόν· εἶχμεν τὴν τύχην ἅμα ἐφθάσαμεν ἐδῶ νὰ ἀποταθῶμεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην, ὅστις σᾶς ἔφερεν εἰς τὸν σταθμόν καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐπληροφορήθην καὶ ἰδοὺ ἐγώ.

Ὁ Ματθαῖος ἐσιώπη, ἔφερε δὲ ὑπὸ τὸν βραχίονά του πρᾶγμα τι λίαν ἐπίμηκες ἐντός τεραστίου σάκκου.

Ἦτο τὸ κλαρινόν του.

Δι' αὐτοῦ ἠδύνατο ν' ἀκολουθήσῃ τὴν Ροζίταν πανταχοῦ ἦτο ὁ μόνος πόρος τῆς ζωῆς του. Ἐνῶ δὲ συνωμίλου ἐτι ἠκούσθη ἡ φωνὴ μετὰ τοῦ Θωμᾶ ἀναχωροῦντος τοῦ συντρόφου του τοῦ «Ἀλμπατρός.»

Ἦδὴ ἡ ἄγκυρα εἶχεν ἀνασυρθεῖ, ὅτε ὁ Πυριὸς ἐνεθυμήθη τοὺς δύο ἰταλοὺς, οἵτινες κατελθόντες εὐρίσκοντο μετὰ τῆς Ροζίτας εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιόν της.

—Διάβλε ! εἶπεν ὁ Θωμᾶς ὁρμῶν εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον.

—Τί κάμνετε σεῖς αὐτοῦ ; ἐφώνησε πρὸς τοὺς ἰταλοὺς.

—Ἦλθαμε νὰ ἰδοῦμε τὴ Ροζίταν.

—Αὕτη ἀναχωρεῖ μαζύ μας, εἶπεν οὗτος, σεῖς ἐβγάτε ἐξω.

—Ποτέ ! ἐφώνησεν ὁ Ματθαῖος.

—Τοὺς κρατῶ μαζύ μου, εἶπεν ἡ Ροζίτα.

—Καὶ τὸ θέατρον ! ἐγρύλισεν ὁ Ζαβθακὸς, ριπτόμενος ἐπὶ τοῦ διβανίου τοῦ μικροῦ διαμερίσματος.

Ἡ Ροζίτα παρετήρησε τρυφερῶς τὸν ἐραστὴν αὐτῆς. Πλησίον του ἐλησμάνει τὰ πάντα.

Ὁ Θωμᾶς ὄφειλε ν' ἀποφασίσῃ ταχέως, χωρὶς νὰ ἐνδιατρίβῃ περισσότερον ἀπασχολούμενος δι' αὐτοὺς ἀνήλθεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Ἦδὴ ἡ ὠραία «Κουβαῖς» ἔστρεφε τὰ νῶτα πρὸς τὴν παραλίαν ἐξερχομένη τοῦ λιμένος, ἐνῶ ὁ οὐρανὸς αἶθριος ἐλαμπεν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτῶν καὶ τὸ κύμα ἐκυλιέτο μαλακῶς ὑπὸ τὸ πλοῖον.

Ἡ Ροζίτα ἀνελοῦσα καὶ αὕτη ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐθαύμαζε τὸ πρωτοφανές δι' αὐτὴν ἐκεῖνο θέαμα.

Ἦδὴ ἡ ἑλιξ τῆς ὠραίας «Κουβαίδος» ἐκτύπα τὸ κύμα ἀφίνουσα ὀπισθεν αὐτῆς ἀφρώδεις γραμμάς.

Καὶ ἐνῶ ὁ Θωμᾶς ἀπεχαιρέτα τὸν πλοίαρχον τοῦ «Ἀλμπατρός» καὶ ὁ Πυριὸς, ἀπέβαλον εἰρωνικῶς τὸν σκυφόν του ὅπως χαιρετήσῃ ὅθην τοὺς περιέργους, τοὺς χάσκοντας ἐπὶ τῆς προκυμαίας, ὁ πλοίαρχος Καγιὸλ ἐλάμβανεν ἐκ νέου τὴν εὐκαιρίαν νὰ θαυμάσῃ τὴν ὠραίαν ξανθὴν, ἣτις ὄρθια ἐπὶ τῆς γεφύρας, εὐτυχῆς διότι ἐβλεπε τὸν ἐραστὴν της ἐν ἀσφαλείᾳ, ἐκίνει τὸ μανδύλιόν της ἐν εἰδῇ λευκῆς σημαίας :

ΜΕΡΟΣ, ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ὁ ἐκ χρυσοῦ λόφος

Α'

Ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ Μελωδράματος ὁ βαρόνος ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν του χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν.

Ὁ Ραβὸν καὶ τοὶ χαίρων πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἐμπιστοσύνην, οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην.

Ἐδιόρθωσε τὸ πῦρ, ἐσκέπασε τὸν κύριόν του προητοίμασε τὸ νυκτερινόν φῶς καὶ ἐξετέλεσε τὰς λεπτομερεῖς ἐκείνας περιποιήσεις τὰς ἰδιαζούσας εἰς τοὺς ἀνωτέρας τάξεως ὑπηρετίας, ἔπειτα δὲ ἠρώτησε :

—Ὁ κύριος βαρόνος ἔχει πλέον τὴν ἀνάγκην μου ;

—Ὅχι.

Ἐκεῖνος ἔρριψε περὶ αὐτὸν τελευταῖον βλέμμα καὶ ἀπῆλθε.

Μόλις ἔμεινε μόνος ὁ βαρόνος μετενόησε διότι τὸν ἀφῆκε νὰ φύγῃ.

Ἡ μοναξιά ἐκείνη ἐτάρασσε τὰ νεῦρά του, τὸ μονότονον τικ τὰκ τοῦ ὠρολογίου του, ὁ θόρυβος τῶν καιομένων ἀνθράκων, τὸ τρίξιμον ἐπίπλου τινὸς τὸν ἐφόβιζον· οὐδέποτε εἶχεν ἰδεῖ τὸν θάνατον τόσῳ ἐγγύς αὐτοῦ ! Καὶ ναὶ μὲν ὁ πατήρ του καὶ ἡ Γερμανὴ ἀπέθανον διὰ τοῦ αὐτοῦ βιαίου θανάτου, ἀλλὰ αὐτὸς οὐδόλως ἠνείχετο εἰς αὐτούς. Ἦσυνειδήσις του ἦτο ἡσυχος. Ἐνῶ ὁ Ρολάνδος !

Ἦ ! δι' αὐτὸν ἤκουε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην πανταχοῦ περὶ αὐτὸν τὴν φωνὴν ἣτις ἐτάρασσε τὸν κατηραμμένον ἀδελφοκτόνον.

—Τί ἔκαμες τὸν ἀδελφόν σου ;

Καὶ προσεπάθει ἀνωφελῶς ν' ἀποδιώξῃ τὰς σκοτεινὰς ἐκείνας ἰδέας, αἵτινες ἐμάκρυνον τὸν ὕπνον ἀπὸ τὰ βλέφαρά του.

Ἦ πόσον προθύμως τὸν ὑπήκουσαν τὴν φωνὴν ταύτην !

Καὶ ἐμίσει ἐξ ὅλης ψυχῆς τὸν ἄθλιον Σεραφεῖμ, τὸν μὴ ἔχοντα ἀνθρώπινον αἴσθημα καὶ μὴ ὀπισθοδρομοῦντα πρὸ οὐδενός, ἀρκεῖ νὰ ἐσπέννυε τὴν ἀτιμον δίψαν τοῦ χρυσοῦ ἣτις τὸν κατέφλεγεν· οὐδ' ἤθελε νὰ ἐπανίδῃ τὸ ἀνόσιον ἐκεῖνο ὄργανον πάσης παρανομίας !

Μάτην δὲ ἀνέμενε ν' ἀκούσῃ τὸν ἀπεσταλμένον τῆς Μαρκησίας ὅπως τῷ ἀναγγεῖλῃ τὴν θλιβεράν εἴδησιν ! ὑποπτεύθη ἄρα γε ἡ γυνὴ αὕτη, τὴν ἀλήθειαν, αὕτη ἣτις ἐγνώριζε τόσον καλῶς τὸν συνενοχόν της, καὶ ἀνεπόλει φρίττων τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν θὰ εὐρίσκετο ἀντιμέτωπος μὲ τὴν πενθοῦσαν ταύτην μητέρα, ἣτις πρὸ οὐδενός ὀπισθοδρόμει χάριν τοῦ τέκνου, ὅπερ τόσῳ σκληρῶς τῇ ἀφῆρη !

Ἐροβεῖτο ἀκόμη καὶ τὸ διορατικόν τῆς κρεολοῦ, εἰς ἣν μάλιστα εἶχεν εἰπεῖ, ὅτι εἰς ὄηποτε καὶ ἂν ἦτο ὁ ἀνθρώπος οὗτος, δέν θὰ τοῦ ἐφείδετο.

Μελανὰ φάσματα περιέβαλον τὴν κλίνην του !

Καὶ ἐπεκαλεῖτο τὴν ἀγγελικὴν μορφήν ἣν συνήνησσε τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο εἰς τὸ θέατρον, ὅπως φέρῃ μικρὸν περισπασμόν εἰς τὸ πνεῦμά του.

Ἐν αὐτῷ, διέκρινε τὴν ἀγγελικὴν γλυκύτητα τῆς Γερμανῆς, τῆς γυναικὸς ἣτις ὑπῆρξεν ὁ πρῶτός του ἔρωσ καὶ ἂν ἐξήταξέ τις καλῶς τὴν καρδίαν του καὶ ὁ τελευταῖος.

Διότι ἡ Μαρία - Εὐαγγελία τὸν κατέκρησε διὰ τῶν αἰσθήσεων, ἡ καρδία ἔμεινε ξένη εἰς τὸ αἶσθημα ἐκεῖνο, μόνη ἡ Γερμανὴ τῷ ἐνέπνευσεν ὑψηλότερον τι αἶσθημα.

Καὶ ἡ ἡμέρα ἤρχει ν' ἀνατείλῃ ! Ἐπὶ τέλους ὁμῶς ἤρχισε ν' ἀναφαίνεται.

Φῶς ὠχρὸν εἰσῆρχετο ἐν τῷ δωματίῳ διὰ μέσου τῶν παραπετασμάτων, ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἰσήμανε παράυτα.

Εἶχεν ἀνάγκην ἀέρος, ἐπνίγετο !

Ὁ Ραβὸν τὸν εὗρε κάτωχρον.

—Δέν ἐτόλμων νὰ ἐξυπνήσω τὸν κύριον βαρόνον, ἀλλὰ μοὶ ἀνήγγειλαν νέον δυστύχημα τὴν νύκτα ταύτην.

—Ἄλλο ; Τί λοιπόν.

—Δρᾶμά τι ἔλαβε χώρον εἰς τὸ μέγαρον δ' Ἐλύ.

—Ὁ πρίγκηψ !

—Ἐπληγώθη βαρέως.

—Ὑπὸ τίνος ;

—Δέν θέλει νὰ ὁμιλήσῃ.

—Καὶ τρέχει κίνδυνον ;

—Οἱ ἰατροὶ λέγουσιν ὅτι ἐλπίζουν νὰ τὸν σώσωσιν, ἀλλὰ τὸ τραῦμα εἶναι σοβαρόν.

Ὁ Ροζενδὰλ ἔμεινε σιωπῶν.

Ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ στη-

ριχθείς παρετῆρει τὰ δένδρα τοῦ κήπου του συθυρωπός.

Τὰ τελευταῖα κίτρινα φύλλα ἔτρεμον ἐπὶ τῶν κλώνων ἑτοιμα νὰ πέσωσι, μακρὰν δὲ ἤκούετο ὁ θόρυβος, τῶν Παρισίων ὁ αἰώνιος ἐκεῖνος θόρυβος ὁ τόσον ὁμοιάζων πρὸς τῆς θαλάσσης τὸν σάλον.

Μὲ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας αἱ σκέψεις αὐτοῦ ἐτροποποιήθησαν.

Τί ἔπταιεν αὐτὸς ἂν ὁ Σεραφεῖμ παρενόησε τὴν ἐντολὴν του; ἐκεῖνος ἦτο ὁ πραγματικὸς ἔνοχος.

"Ἄλλως τε αὐτὸς ὁ Ρολάνδος ἐφαίνετο γνωρίζων κινδυνώδη μυστικά, ἅτινα μετ' αὐτοῦ ἐξέλειπον.

Καὶ μυρίας ἄλλας ἔκαμε σκέψεις ἐπιζητῶν νὰ δικαιολογήσῃ τὸ ἀποτρόπαιον ἔγκλημά του! καὶ κατέληξεν εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς μεγάλης ὁμοιότητος τῆς χορευτρίας μετὰ τῆς Γερμανῆς.

Ὁ Ραβού ἐπηγαινοῦρητο ἐν τῷ δωματίῳ ἀναμένων τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου του, κατηφῆς καὶ σκεπτικὸς, διότι ἔβλεπε πλησιάζουσιν τὴν παρὰ τῆς κρεοῦ ἑτοιμασθεῖσαν λύσιν.

Ἐν τούτοις ἡ ὥρα παρήρητο καὶ ὁ Μάξιμος δὲν ἐφαίνετο διατεθειμένος ν' ἀποτινάξῃ τὴν ἀρκην ὑφ' ἧς κατεῖχετο.

Κατὰ τὴν ἐνάτην ὥραν ἐκρουσέ τις ἐλαφρῶς τὴν θύραν.

Ὁ Ραβού ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ καὶ εὗρέθη ἀντιμέτωπος πρὸς τὴν Μαρίαν-Εὐαγγελίαν.

Διὰ νεύματος αὕτη, τῷ ἐδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν της νὰ μείνῃ μόνη μετὰ τοῦ βαρόνου.

Ἐν τούτοις τόσῳ τεταραγμένη ἐφαίνετο ὥστε ὁ βαρόνος ἔνευσε πρὸς αὐτὴν ἐρωτῶν :

—Τί τρέχει;

Ἐκεῖνη ἐρρίφθη ἐπὶ ἔδρας, ἔλαβε τὰς χεῖρας τοῦ ἐραστοῦ της καὶ τὸν ἔσυρε πλησίον της.

—Ἄκουσέ με, τῷ εἶπεν, ἔσφαλα μεγάλως πρὸς σέ χωρὶς νὰ τὸ θέλω.

Καὶ λέγουσα ταῦτα ἤσθημινεν.

Ὁ Ροζενδάλ προσεπάθησε μάτην νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

Καὶ τῷ διηγήθη τότε πᾶσαν τὴν ἱστορίαν τῶν ἔρευνῶν αὐτῆς, τὴν ἀποστολὴν ἀνθρώπων εἰς Σαρδηνίαν, τὴν πεποίθησιν, ἣν ἀπέκτησεν ὅτι τὸ παιδίον ἐζῆ καὶ ὅσα μέχρι τοῦδε περὶ αὐτοῦ γνωρίζομεν.

—Ἐν τούτοις, ἐπρόσθεσεν ἐν συγκινήσει, ἔσχον τὴν ἀνόητον ἰδέαν νὰ μὴ σοὶ ἀνακοινώσω τὰ πάντα καὶ νὰ θελήσω, ὥστε νὰ σοὶ προξενήσω μίαν ἐκπληξιν.

Καὶ δύο πραγματικὰ δάκρυα ἐκυλίσθησαν ἐπὶ τῶν παρεῶν της.

—Ἄλλὰ τελείωσε λοιπόν, εἶπεν ὁ Μάξιμος, τί ἀπέγεινε τὸ παιδίον αὐτό;

Ἐκεῖνη τῷ ἔτεινε τὴν ἐπιστολὴν τῆς ἰταλίδος λέγουσα :

—Ἀνάγνωθι.

—Ἡ Ροζίτα, ἐκραύγασεν ὁ βαρόνος, ἐκεῖνη λοιπὸν ἦτο;

—Ναί, ἐγὼ τὴν ἀνεγνώρισα ἐκ τῆς εἰκόνης τῆς μητρός της. Ὑπῆγα πρὸς ἐντάμωσιν της, τὴν ἐξήτασα καὶ ἐπέισθην ὅτι ἦτο αὐτὴ· δυστυχῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ τὴν ὀδηγήσω πρὸς σέ, ἐξηφανίσθη.

Ὁ Ροζενδάλ ἐσκέπτετο.

Τρέμων ὄλος ἐκ τῆς σκέψεως ταύτης, ἐκραύγασεν :

—Οὐδὲν ἀπώλετο, ἔσο ἡσυχος, θὰ τὴν ἐπανεύρωμεν.

Καὶ ἐν τῇ ἐκτάσει τῆς χαρᾶς αὐτοῦ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς κρεοῦ λέγων :

—Εὐχαριστῶ.

Θέσας τότε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ κομβίου τοῦ κώδωνος ἐσήμανεν.

Ὁ Ραβού παρουσιάσθη.

—Ἄς ἔλθῃ ὁ κύριος Δενίς, διέταξεν ὁ βαρόνος.

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν κρεοῦν :

—Περίμενε, τῇ εἶπεν.

Ὁ Ραβού ἐξηφανίσθη.

Μετὰ τινα δὲ λεπτὰ ἐπανελθὼν :

—Ὁ κύριος Δενίς, εἶναι ἐδῶ, εἶπεν.

—Καλῶς· τώρα εἰδοποίησον τὸν Ὀνῶριον καὶ ἔσο ἑτοιμος πρὸς ἀναχώρησιν.

—Ὁ κύριος βαρόνος ἀναχωρεῖ διὰ μακρὸν ταξείδιον;

—Ὅτι ἀναχωρῶ εἶναι βέβαιον, κύριε Ραβινέλ· τώρα ἂν τὸ ταξείδιόν μου θὰ ἦναι μακρὸν, ἐγὼ τὸ εἰζεύρω.

—Καὶ πότε ἀναχωροῦμεν;

—Ὅσω τὸ δυνατόν ταχύτερον.

—Καὶ διὰ ποῦ;

—Διὰ τὴν Ἀβρην. Ἄλλ' εἶσαι λίαν περιέργος, κύριε Ραβινέλ.

—Ἡ πρὸς ἐμέ ἀγαθότης τοῦ κυρίου μοὶ ἐχορήγησε αὐτὸ τὸ θάρρος.

Ὁ Μάξιμος ἐνεδιῶθη ταχέως· ἡ εἰδῆσις αὕτη ἔφερεν ἀντιπερασπισμὸν εἰς τὰς μελανάς σκέψεις αὐτοῦ.

Ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς τὴν κρεοῦν :

—Ὡ πῶς θὰ τὴν ἀγαπῶ! εἶπεν.

Καὶ ἦτο ἀληθές· καὶ μόνον ἀναλογιζόμενος αὐτὴν πρὸ καιροῦ τὴν ἐλάτρευεν!

—Εἶναι δὲ καὶ ὠραία πολὺ, εἶπεν, ὁμοιάζει τῇ μητρὶ της καὶ ἡ Γερμανὴ εἰζεῦρεις, ἦτο ἄγγελος.

—Πρόσεξε! εἶπεν ἡ κρεοῦς μὲ καθιστὰς ζηλότυπον· καὶ ἅμα μισήσω τινά, εἶμαι φοβερὰ, δὲν ὀπισθοδρομῶ, οὐδὲ ἀπέναντι τοῦ ἐγκλήματος.

Δεινὸς πόνος ἤγχισε τὴν καρδίαν τοῦ Ροζενδάλ· εἰς ποῖαν καταστροφὴν τὸ εἶχεν ὠθήσει τὸ κατάρaton ἐκεῖνο αἴσθημα! τὸ χῶμα ἐτι δὲν εἶχε καλύψει τὸ ἀτυχὲς λείψanon τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ οἱ κοπετοὶ τῆς μητρός του ἀντεῖχον εἰσέτι! ἐντούτοις ἀπήτησε:

—Ζηλοτυπεῖ τις μίαν νεκράν;

—Ἐγὼ ζηλοτυπῶ καὶ τὰς σκιας ἀκόμη, διότι σὲ ἀγαπῶ. Ὁ Ροζενδάλ τὴν περιέβαλλε διὰ τῶν βραχιόνων του.

—Τὸν βίον μου τοῦ λοιποῦ θὰ διέλθω μεταξὺ ὑμῶν τῶν δύο, διότι οὐδέποτε θὰ μακρυνθῶ σοῦ! ἔρχεσαι μαζί μου;

—Τὸ ἐπιθυμῶ διακαῶς.

Ὁ κ. Δενίς κρούσας ἐλαφρῶς εἰσήλθεν.

Ἡ Μαρία ἀπέδρα.

Καὶ τοὶ ὁ κ. Δενίς δὲν ἦτο ἡ ἀπλοῦς γραμματεὺς του, ὁ βαρόνος ἐπροφυλάσσετο χάριν σεβασμοῦ πρὸς τὰς λευκάς αὐτοῦ τρίχας.

"Ἄλλως τε ὁ κ. Δενίς ἦτο ἐντιμος, ἀκριβῆς καὶ δίκαιος.

Ὁ βαρόνος τὸ ἐγνώριζε καὶ τὸν ἐξετίμα κατὰ τὴν ἀξίαν του.

Ὁ Ροζενδάλ ἀπέκρυπτεν ἀπ' αὐτοῦ πᾶν τὸ μεμπταῖον ἐκ τῆς ἱστορίας του καὶ διὰ τοῦτο ᾧτ' εἶπεν:

—Κατεπεύγουσά τις ὑπόθεσις μ' ἀναγκάζει νὰ μακρυνθῶ, καὶ σοὶ ἀφίνω τὴν διευθυνσιν τοῦ γραφείου μου, κύριε Δενίς.

—Καλῶς, κύριε βαρόνε.

—Θὰ ἴδῃτε τὴν μαρκησίαν, καὶ θὰ εἶπητε πρὸς αὐτὴν ὅτι δὲν αἰσθάνομαι τὸ θάρρος νὰ τὴν ἴδω, εἰς περιστάσεις τόσῳ θλιβεράς· ὅτι ἐλπίζω νὰ ἐπανεύρω τὴν θρηνομένην θυγατέρα μου, καὶ περιστάσις τοιαύτη ἠδύνατο μόνη νὰ μὲ ἀπομακρύνῃ τῶν Παρισίων εἰς τοιαύτην ἡμέραν.

—Πολὺ καλὰ, κύριε βαρόνε.

—Τὸ παιδίον αὐτό, δὲν δύνασθε νὰ ἐνοησῆτε, κύριε Δενίς, πόσον μοῦ εἶναι προσφιλές! σεῖς ὁ ἀναμάρτητος! εἶναι καρπὸς νεανικοῦ σφάλματος καὶ ἐπὶ μακρὸν τὸ ἐθρήνησα! Ἐὰν ὁ Σεραφεῖμ ἔλθῃ, λύσατε πᾶσαν διαφορὰν μετ' αὐτοῦ· ἂν σὰς ζητήσῃ χρήματα, ἄς ὀρίσῃ τὸ ποσὸν καὶ μετρήσατέ το εἰς αὐτόν.

—Πολὺ καλὰ, κύριε βαρόνε.

—Διὰ πᾶσαν ἄλλην ἀπρόσπτον περιστάσιν ἀφίεμαι εἰς τὴν κρίσιν σας, κύριε Δενίς.

Ὁ γραμματεὺς προσέκλινε καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ, ὅτε ὁ βαρόνος τὸν ἀνεκάλεσεν.

—Ἀλήθεια! εἶπε, στείλατε εἰς τὸ μέγαρον ὁ Ἐλὺ νὰ πληροθηθῶμεν πῶς εἶναι ὁ πῖγκηψ. Διατάξατε δὲ νὰ ἐτοιμασθῇ, ἐπὶ οἰαδήποτε τιμῇ, ἰδιαίτερα ἀμαξοστοιχία δι' Ἀβρην· ἐν μόνον διαμέρισμα δι' ἕξ ἄτομα· ἄλλ' ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερα!

Ὅτε ὁ γραμματεὺς ἐξῆλθεν ὁ βαρόνος ὕψωσε τὸ παραπέτασμα ὅπισθεν τοῦ ὀπίου ἐκρύπτετο ἡ ἐρωμένη του καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας της.

—Ἄ τώρα ζῆ! εἶπε, τὴν γνωρίζω καὶ θὰ τὴν ἐπανεύρω ὅπου ὅποτε ἂν ὑπάρχῃ. Εἰς σέ δέ, εἰς σέ θὰ ὀφείλω τὴν εὐτυχίαν ταύτην!

Τοὺς ὀφθαλμούς ἔχων προσηλωμένους ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς ἐπρόσθεσε :

—Πῶς θὰ σοὶ πληρώσω τὴν χαρὰν μου;

—Ἐπληρώθην βλέπουσα τὴν εὐχαριστήσιν σας! ἀπήτησεν ἐκεῖνη ἐπιτηδεῖως.

Καὶ τῷ ὄντι δὲ ὁ Ροζενδάλ ἐφαίνετο μεταμορφωθείς! ὁ πάγος τῆς ἀλαζονίας, ἦτι, ἦτο ἡ βᾶσις τοῦ χαρακτήρος του, διελύθη καὶ ἀπηύθυνε μυρίας ἐρωτήσεις τῇ κρεοῦ περὶ τῆς θυγατρὸς του. Πῶς ἐπέρασε τὰ παιδικὰ ἔτη της; ὑπέφερε πολλά; καὶ τίς ὑπέροχος ἀνάγκη τὴν ἐβίασε νὰ φύγῃ; δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ἐνοήσῃ.

Εἰς τοῦτο ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ἀπέφυγε ν' ἀπαντήσῃ. Ἰδῶς μὴ προσφέρῃ τὸ ὄνομα ἐνός λα Βιλλωδαί καὶ ἐξυπνήσῃ τὴν δυσπιστίαν του.

Ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας της ἡ χαρὰ της ἦτο μεγάλη καὶ ἀγρία.

"Ἦγγιζεν ἐπὶ τέλους εἰς τὸ προσδοκώμενον καὶ σχεδιασθὲν ὑπ' αὐτῆς τέμα.

Με αντίπαλον όμως, εἰς ὃ Ροζενδάλ, ἔπρεπε νὰ προσέχη πολὺ καὶ ἐπρόσεχεν.

Ἡ ἀναμενομένη στιγμή ἐφθάνεν ἐν τούτοις καὶ μεγίστην ἀνακούφισιν ἤσθάνθη ὅτε ὄξυς συριγγὸς ἀνήγγειλε τὴν ἀναχώρησιν τοῦ συρμοῦ, ἐν ᾧ ἐπέβαινον.

Μετὰ μικρὸν διήρχοντο τὰ σύνορα καὶ αἱ διάφοροι ὁδοὶ ἐφαίνοντο ἐν τῇ πεδιάδι ὡς κλωσταὶ ἀράχνης.

Τὴν πρῶϊν εἶχον διέλθει τὴν αὐτὴν ὁδὸν ὁ Ἀνδρέας καὶ ἡ Ροζίτα καὶ κατόπιν ὁ Ζαβακὸς καὶ ὁ Ματθαῖος μὲ τὸ κλαρινόν του.

Ὁ ἰδιαιτέρος συρμὸς ὁ φέρων τὸν βαρόνον καὶ τὴν ἐρωμένην του ἔφευγε μετὰ ἰλιγγιώδους ταχύτητος, αἱ οἰκίαι καὶ τὰ δένδρα ἐφαίνοντο ὡς ἔμψυχα καὶ τρέχοντα πρὸ αὐτῶν. Ἀλλὰ τὸ τηλεγράφημα τῆς κρεόλου ταχύτερα τρέχον ἐπὶ τῶν ἀοράτων πτερύγων τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ἔφθασε πρὸ αὐτῶν.

Ὁ βαρόνος διήρχετο ἀκόμη τὸ Ρουέν, ὅτε ἡ ὥραία «Κουβαῖς» ἐξήρχετο τοῦ λιμένος τῆς Ἀβρῆς, στρέφουσα τὰ νῶτα εἰς τὸν πλοίαρχον τοῦ «Ἀλπατρός», ὅστις κατηφῆς καὶ τεθλιμμένος ὡς ἐκ τῆς ἀργίας, ἐθλίβετο ἔτι μᾶλλον διὰ τὴν ἀπώλειαν συν-

τρόφου, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ νὰ χωρισθῇ δὲν ἦ δυνατόν.

Καὶ ἐν τούτοις ὁ πλοίαρχος δὲν συνέδεεν εὐκόλως φιλίαν μὲ τὸν πρῶτον τυχόντα:

Πλήρη ἔχων τὴν φρένα ἐκ τῆς γοητείας τῆς ὥραίας ξανθῆς, ἐπεριπάτει ἐπὶ τῆς προκυμαίας ὅτε τῷ ἐπεδόθη τηλεγράφημα περιέχον μόνον τὰς γραμμὰς ταύτας.

«Ζητήσατε νεάνιδα ἀφιχθεῖσαν τὴν πρῶϊν διὰ τῆς ταχείας ἀμαξοστοιχίας. Ὀνομάζεται Ροζίτα. Θὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τὸ ἐξωτερικόν. Ἐὰν ἀνεχώρησῃ θὰ τὴν ἀκολουθήσω. Ἔσο ἔτοιμος πρὸς ἀπόπλουν ὅπως δῆποτε· εἰς τὰς πέντε ἀκριβῶς ἔσομαι ἐν Ἀβρῆ.»
Ροζενδάλ.

—Θὰ ἦναι τὸ κοριτσάκι μὲ τὸ μανδῆλι, στοιχηματίζω! ἐκράυγασεν ὁ πλοίαρχος. Ἀλλὰ γιατί διάβολο τὴν κυνηγᾷ! Ἄν ἦτο ἡ κόρη του! κᾶτι τέτοιο μοῦ μυρίζει· χίλιοι διάβολοι νὰ μὲ πάρουν!

Ὁ Μασσαλιώτης ἀνεσκήρτα.

Ἡ τύχη τὸν ὑπηρετεῖ θαυμασίως.

Ἐγνώριζε τὸ ὁρολόγιον τοῦ φίλου του καὶ δὲν ἐπρόκειτο, παρὰ νὰ τὸν προσφάσῃ· τοῦτο δὲν τῷ ἐφαίνετο δύσκολον.

— Ἐὰν παρεθῆρει τις καλῶς εἰς τὸν ὀρίζοντα ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ εἰσέτι τοὺς ὑψηλοὺς ἰστούς καὶ τὰ ἐξάρτια τῆς ὥραίας «Κουβαῖδος.»

— Ἐ! τί ἀνεμο! θὰ δοκιμάσωμεν! δὲν θὰ μᾶς προπεράσῃ, τὸ «Ἀλπατρός» εἶναι δεδοκιμασμένης ταχύτητος!

Καὶ ἐξαγαγὼν τὸ ὁρολόγιόν του:

— Διάβολο! εἶπεν, εἶναι τέσσαρες· πρέπει νὰ σπεύσω, διότι σὲ μιὰ ὥρα τί νὰ πρωτοκάνῃ κἀνεὶς.

Εἰς τὰς τέσσαρας καὶ δέκα τὸ «Ἀλπατρός» ἦτο ἔτοιμον, τὸ πῦρ ἀνήφθη εἰς τὰς μηχανάς· καὶ τοι δὲ ἦτο βέβαιος ὅτι ἡ ζητούμενη νεανὶς ἦτο ἡ ἐπιβάτης τῆς Κουβαῖδος, ἠρεύνθησεν εἰς πάντα τὰ ξενοδοχεῖα,

[Ἔπεται συνέχεια.]

ΤΟΥΤ

Ἐνεκα τῶν ἑορτῶν καθυστέρησεν ἡ ἔκδοσις τῶν «Ἐκλεκτῶν», ἦν ἐλπίζομεν ν' ἀναπληρώσωμεν τὴν ἐλλειψιν ὅτε μεταρρυθμισθῆσονται ριζικῶς ταῦτα.

Οἱ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν των καὶ οἱ νεωστὶ ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ ἀπὸ 1^{ης} παρ. Νοεμβρίου εἰς τὰ ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ λαμβάνουσι :

ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ,
ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ,
ΤΟΝ ΑΓΓΕΛΟΝ ΠΙΤΟΥ,
ΤΗΝ ΚΟΜΗΣΣΑΝ ΣΑΡΝΥ,
ΤΟΝ ΙΠΠΟΤΗΝ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ.

ΤΟΥΣ ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΑΣ (μετὰ εἰκόνων)
ΤΑ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΣΙΝ ΕΤΗ » »
ΤΟΝ ΥΠΟΚΟΜΗΤΑ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ (μετὰ
εἰκόνων) τόμοι 12.

Ἄπαντα συνέχεια, ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν
τιμῆς τῶν φρ. 25 διὰ 15 μόνον.

Ἄπαντα συνέχεια, ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν
τιμῆς τῶν φρ. 25 διὰ 15 μόνον.

(Τὰ ταχυδρομικὰ τέλη εἰς βάρος τῶν κκ. συνδρομητῶν.)

Πρὸς εὐκολίαν τῶν κ. κ. συνδρομητῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσι καὶ τὰς δύο συνεχείας τῶν λαμπρῶν τούτων ἱστορικῶν μυθιστορημάτων, δεχόμεθα καὶ μηνιαίας δόσεις ἐκ φρ. 5 μέχρι συμπληρώσεως τοῦ ποσοῦ τῶν 30 φρ., ὅτε ἀποσταλήσονται τὰ βιβλία ἀσφαλῶς πρὸς τοὺς κ.κ. συνδρομητάς.

A. Auvard, μαγειτῆρος ἐν τοῖς Νοσοκομείοις τῶν
Παρισίων

ΤΟ

Ν Ε Ο Γ Ν Ο Ν

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑ — ΥΓΙΕΙΝΗ — ΘΗΛΑΣΙΣ

Μετὰφρασις Κ. Κυριαζίδου, ὑφηγητοῦ τῆς Παθολογίας τῶν παιδῶν ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ. Μετὰ 12 μεγάλων εἰκόνων ἐν τῷ κειμένῳ.

Πωλεῖται εἰς τὸ γραφεῖον τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» (ὁδὸς Πραοστείου ἀρ.10) ἀντὶ φρ.1,50, ἀποστέλλεται δὲ ἐλευθ. ταχυδρ. τελῶν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἅμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Περιοδικὸν μηνιαῖον δι' οἰκοδοσποίας καὶ μητέρας καὶ νεάνιδας, ἐκιδόμενον εἰς αὐτοτελῆ κομψότατα τομῆδια ἐξ 68 σελίδων ἕκαστον κατὰ μῆνα. Τὰ 12 τομῆδια τοῦ Α' ἔτους: Ὑγιεινὴ τῆς Καλλονῆς, Οἰκιακὴ Μαγειρικὴ, (ἐξεδόθησαν ἤδη), Οἰκιακὴ Ζαχαροπλαστικὴ, Ὀδηγὸς Συμπεριφορᾶς, Ἡ Οἰκοδόσποινα ὡς Νοσοκόμος καὶ Φαρμακοποιός, Πῶς διατηροῦνται καὶ καθαρίζονται τὰ ἐνδύματα, Οἰκιακὴ Γαλακτοκομία, Πῶς διατηροῦνται τὰ τροφίμα, Ὑγιεινὴ τῆς οἰκίας, Τὰ πρῶτα καθήκοντα τῆς μητρὸς, Οἰκιακὴ ἀνθοκομία καὶ Ἡθικὴ ἀνατροφή τῶν τέκνων.—Πρωτοφανὲς ἐν Ἑλλάδι δημοσίευμα, χρησιμώτατον, πρακτικώτατον, εὐθυνώτατον.—Συνδρομὴ ἐτησίαι Ἑλλάδος δρ.4, Ἐξωτερικοῦ φρ. κρ. 5.—Γραφεῖον, ὁδὸς Θεμιστοκλέους 60, ἐν Ἀθήναις.

ΝΙΚΟΛ. ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ
Ζακυνθίου

ΑΛΑΝΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

Νέα Ἀγορά, ἀριθ. 29.—
(Ἀνατολικὴ πλευρᾷ).

Ἀπέναντι Κρησπολείου Παπαδοπούλου.

Τὸ ὠραιότερον χοιρινὸν κρέας μόνον ἐκεῖ δύνασθε νὰ εὑρῆτε.—Σαλάμια, χοιρομήτρια, λουκάνικα ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων, καὶ ὅ,τι ἄλλο ἀνάγεται εἰς τὴν ἀλαντοποιίαν.—Ἀπλὴ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν. Ὅλα εἶναι ἐκλεκτά καὶ

συγκαταβατικά.

9